

19 60

NAŠA LUČ

SVETOVNI

EVHARISTIČNI

KONGRES

MONAKOVO

6

POZDRAV

V spominu so nam vsem lepe procesije po domačih krajih na praznik sv. Rešnjega Telesa. Tudi danes se še vršijo, kolikor je pač mogoče v sedanjih razmerah. Krščansko ljudstvo z njimi časti Jezusa, skritega na skrivnosten način pod podobo bele hostije, v Najsvetejšem Zakramentu.

Poleg procesij so ponekod tudi zborovanja v proslavo sv. Rešnjega Telesa. Ker pravimo sv. Rešnjemu Telesu z grško besedo »Evharistija«, imenujemo taka zborovanja »evharistična« zborovanja, evharistične kongrese.

Evharistični kongresi se prirejajo včasih za več pokrajin skupaj in tedaj ljudje iz raznih krajev sodelujejo pri čaščenju Najsvetejšega Zakramenta. Ravno pred 25 leti je bil v Ljubljani velikanski evharistični kongres za vso Jugoslavijo. To je bilo leta 1935 in ta kongres je bil doslej največje versko slavje slovenskega naroda. Za to slavje so prenesli tedaj na ljubljanski Stadion tudi čudodelno podobo Marije Pomagaj z Brezj.

V preteklem stoletju je iz zamisli Francozinje Marije Tamisier o velikem evharističnem romanju izšla ideja svetovnih evharističnih kongresov, katerih prvi se je vršil leta 1881. v mestu Lille (Pas-de-Calais) v Franciji. Naslednji je bil v Avignonu, nato v Liege-u v Belgiji in potem v švicarskem Freiburgu, Tuluzu, Parizu, Antwerpnu, Jeruzalemu, Reimsu, Paray-le-Monialu, Bruslju, Lurdu, Angersu, Namurju, Angouleme, Rimu, Tournai, Metz, Londonu. Kölnu. Tik pred prvo svetovno vojno je bil v Kanadi v Montréalu, nato v Madridu, na Dunaju na Malti in znova v Lurdu. Po vojni so bili evharistični kongresi v Rimu, Amsterdamu, Čikago, Sydneyu, v Kartagini, Dublinu, Buenos Airesu, v Manili na Filipinih in v Budimpešti. Po drugi svetovni vojni je bil prvi v španski Barceloni, drugi v brazilskem mestu Rio de Janeiru, tretji pa bo zdaj kot 37. svetovni evharistični kongres v Monakovem, v Zapadni Nemčiji.

Na teh kongresih dobi v svetovnem obsegu čutni izraz naša vera v to, da se pri vseh sv. mašah v raznih deželah ob raznih

časih in na raznih krajih, daruje isti Kristus, isto telo. »Kakor je na več krajih darovani Kristus eno samo telo in ne več teles, tako je tudi ena sama daritev,« piše sv. Križostom. Tako javno in vidno pokažemo, da imamo vsi res eno samo daritev.

Ko se bodo zbrali na ta kongres zastopniki vseh narodov na svetu, bodo med njimi tudi naši ljudje iz domačih krajev in iz vrst izseljencev. Vsi skupaj zedinjeni bodo počastili sv. Rešnje Telo in opravili spominsko obnovitev tiste daritve, ki jo je opravil na križu Sin božji, naš Odrěšenik. Tako bo München kongresne dni res »statio orbis« — shod vsega sveta.

Ker se vrši ta svetovni kongres na področju Zapadne Evrope, ki ji je namenjen naš list, »Naša luč« kot slovenski list tega področja pristrčno pozdravlja vse udeležence, zlasti pa rojake s Primorskega, Koroškega, in od drugod po svetu, ki se bodo tega kongresa udeležili. V vseh ostalih izseljencih pa, ki bodo v Münchenu le z mislijo, naj vzbudi večjo ljubezen do Najsvetejšega zakramenta in nas utrdi v prepričanju, da moramo, kjer koli smo, svoj narod na dostojen način predstavljati svetu kot zaveden, kulturnen in veren narod.

N * A * Š * A * L * U * Č

**Vež med Slovenci
po Zapadni Evropi**

9. LETNIK

»«

List izide desetkrat v letu, vsak mesec razen junija in avgusta.

»«

Za uredništvo odgovorja: dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

Naslov uredništva in uprave:

**»NAŠA LUČ«, Viktringer Ring 26,
Celovec-Klagenfurt, Austria.**

»«

List naročajte pri poverjenikih ali naravnost pri upravi. Če ga naročate pri upravi v Celovcu, stane na leto: 28 šil., 50 bfr, 6 ffr, 4 h. gld, 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil, 1.50 dol.

Printed in Austria.

JULIJ 1960

Bog med nami

Ko je francoski konvertit Ernest Psichari v duhu gledal nesrečno človeštvo, je vzkliknil: »Treba nam je Jezusa samega!«

Prav je povedal!

A žalostno in usodno je, da ta Jezus dejansko biva med nami, a Ga mi ne poznamo, ne mislimo Nanj, Ga ne obiskujemo, Ga ne prejemamo in ne iščemo pri Njem tolažbe, sveta in pomoči.

Jezus je tujec med nami.

*

Vendar je prav ta »Tujec« naš največji dobrotnik.

Namenil nas je za velike reči. S krstom nas je povzdignil v otroke božje, z birmo nas je odbral za vojake, borce pri razširjanju in utrjevanju božjega kraljestva na zemlji.

Ali izredno velika nevarnost je bila in je še, da bi vse te odlike zaradi naših slabosti ostale le pri besedi.

Naš Gospod je to dobro videl in razumel.

V ljubezni, ki ne pozna mejá, se je odločil, da nas ne bo pustil same, marveč bo On sam na čudovit način ostal med nami.

To namero je Gospod izvršil v slovesnem trenutku svojega življenja, ko je svoje zveste zbral k »zadnji večerji« ter tik pred odhodom v trpljenje ustanovil ZAKRAMENT PRESV. REŠNJEGA TELESNA, ki mu s tujo besedo pravimo tudi presveta Evharistija.

*

Kako se je to zgodilo?

Gospod je vzel kruh, se zahvalil, ga posvetil, razlomil ter dal učencem, rekoč: »Vzemite in jejte, TO JE MOJE TELO, ki se za vas daje«. Enako je vzel čašo z vinom, jo blagoslovil ter ponudil učencem in rekel: »Pijte iz nje vsi, TO JE KELIH MOJE KRVI nove in večne zaveze, skrivnost vere, ki bo za vas in za mnoge prelita v odpuščanje grehov.«

Cerkev uči, da se pri vsaki maši ob duhovnikovih posvetilnih besedah »To je moje telo« in »To je kelih moje krvi« kruh in vino spremenita v telo in kri našega Gospoda.

Po nauku Cerkve je v hostiji Kristus stvarno in resnično navzoč. On je tam, da nas poslušá, ljubi, tolaži, nam služi v dušno hrano ter se v daritvi sv. ma-

*L*epo je poleti,
začnejo žito žeti,
rumeno žito žeti.
zeleno trav'co seči.

*To trav'co pa kosci
veselo kosijo.
za njim' pa dekleta
veselo sušijo,
med njimi se kmetič
raduje lepo,
ker vse je Bog
ustvaril tako.*

Narodna pesem.

Monakovo

je danes milijonsko mesto. Stanovanjska stiska je zelo velika, saj manjka 80.000 stanovanj, da bi vse družine mogle živeti normalno življenje.

Ime München prihaja od besede „menih“ (Mönch), ker v začetku na kraju sedanjega velemezja ni bilo drugega kot samostan. Še danes je v mestnem grbu menih.

Mesto je danes med prvimi kulturnimi središči Nemčije. Ima vseučilišče, slikarsko akademijo, glasbene šole in več bogatih muzejev. V enem teh muzejev so številne originalne slike slavnih slikarjev Tiziana, Tintoretta, Rubensa, Murilla in Breughela.

Za časa Lutrove krive vere je bilo Monakovo trdnjava katoliške

še daruje za nas in za naše grehe, kot je to storil pred dva tisoč leti na gori Kalvariji.

Naše cerkve tedaj niso samo prostorne dvorane, namenjene verskim obredom, temveč so v resnici **HISZE BOŽJE**, bivališča Boga samega.

*

»Krasno, čudovito je to!« je vzklikal veliki francoski državnik Clémenceau, ko mu je opat Chautard v daljšem razgovoru pripovedoval tudi o presv. Evharistiji.

Krasno vsekakor!

Pa je tudi **RESNIČNO**?

Ali imamo za to take dokaze, ki bi mogli zadovoljiti naš razum?

Imamo jih!

Največji dokaz je beseda Jezusa samega, ki je ta zakrament ustanovil na veliki četrtek zvečer, predno je nastopil pot Kalvarije. On je Sin božji, ki je postal človek, o čemer nam jasno govore evangeliji in zgodovina, ter nas kot tak **NE MORE VARATI**.

Drugi dokaz je nauk Cerkve, ki nam govori v imenu Boga in kateri je zagotovljena posebna božja pomoč, da ne bo učila nič zmotnega.

V Jezusovo prisotnost v beli hostiji so verovali apostoli in prvi učenci, ki so Gospoda še osebno poznali, Ga često poslušali ter Ga pozneje v zakramentu presv. Rešnjega Telesa tudi čistili.

O resničnosti Jezusove navzočnosti v beli hostiji nam govori globoka vera vseh krščanskih rodov, med katerimi so bili možje in žene, ki so po svoji razumnosti in kreposti postali ponos vsega človeštva.

Vsi ti dokazi, ki so sicer bolj zunanji in jih zaradi pomanjkanja prostora moremo samo omeniti, nam govore, da je **PAMETNO** verovati v zakrament presvete Evharistije.

*

Ali vendar naši radovednosti še ni popolnoma zadoščeno. Vsiljuje se vprašanje, **KAKO** je to mogoče? Kaj pravi naš razum o zakramentu presv. Rešnjega Telesa?

Priznamo, da razum ne more imeti polne luči o tem vzvišenem pojavu in mu ni dano popolnoma dojeti, **KAKO** je Kristusovo telo navzoče v Hostiji.

Evharistija je **SKRIVNOST**, ki presega naše umske sile, a se zaradi motivov, ki smo jih omenili, **RAZUMNO** nalaga naši veri.

*

Ob besedi **skrivnost** neverni dvigajo krik in vik. A morali bi biti skromnejši v svojih izjavah. Ako namreč ne verujejo v Boga, so prisiljeni trditi nemogoče stvari, da je n. pr. svet nastal sam od sebe, da

vere. Mnogo cerkva v njem še danes priča o junaških bojih Bavarcev za ohranitev prave vere.

KAJ NAM POMENI

nedeljska maša

Neki duhovnik je svojim učencem stavil vprašanje: „Cemu greš k nedeljski maši?“

Moremo si misliti, kako pestri so bili odgovori. „Ker moram,“ je nekdo kratko odgovoril. „Ako ne grem, grešim,“ je rekel drugi. „Grem k maši, ker je to moja dolžnost,“ meni naslednji. „Teden brez maše je kot človek brez srca,“ se je globoko izrazil eden od vprašanih. Visoko razumevanje nedeljske maše je pokazal tudi ta, ki je kratko pojasnil: „Jaz se darujem Bogu, Bog se daruje meni“.

*

Tudi nam bi se moglo staviti slično vprašanje: „Kaj nam pomeni nedeljska maša?“

Da bo naš odgovor bolj stvaren, se spomnimo na gorečnost kristjanov v časih preganjanja. V prvih stoletjih krščanstva, v 16. stoletju v Angliji in na Irskem, Mehiki in Španiji je udeležba pri sv. maši za duhovnike in vernike pomenila **SMRTNO NEVARNOST**. A so verniki sv. mašo smatrali za nekaj tako velikega in dragocenega, da so zanj tvegali tudi svoje življenje.

Zvestoba sv. maši je bila tako često zapečatenata z mučeniško krvjo.

*

Med zadnjo svetovno vojno so Nemci na zasedenih slovenskih področjih izgnali skoro vse slovenske duhovnike. Ogromna večina župnij je ostala brez nedeljske maše. Pa so verniki često potovali vso noč skozi gozdove, tvegali težko kazen in se izpostavljali smrtno nevarnim minam

ob meji, samo da so doživeli srečo nedeljske maše.

V komunističnih deželah so cerkve večinoma odprte. A vsi tisti, ki so odvisni od države, ne smejo javno prisostvovati službi božji. Tako tudi danes mnogi izgubljajo vsakdanji kruh zaradi zvestobe nedeljski službi božji.

Mi pa smo svobodni.

Kakšen je naš odnos do svete maše?

S kakšno gorečnostjo in zvestobo bi se morali udeleževati nedeljske službe božje, kjer se Bogu zahvaljujemo za prejete dobrote, Ga prosimo za odpuščanje svojih grehov, se Mu priporočamo v časnikih in večnih zadevah ter v presv. daritvi s Kristusom, navzočim v beli hostiji, darujemo nebeškemu Očetu samega sebe, svoje drage, svoje skrbi in trpljenje.

Skrivnostna moč nedeljske maše bi nas morala razsvetljevati in voditi skozi ves teden. Kajti mi smo kristjani v vseh podrobnostih vsakdanjega življenja, ali pa sploh nismo kristjani. Ne moremo biti kristjani v cerkvi, a pogani izven nje.

Ko duhovnik ob koncu maše reče: „Ite, missa est!“ — „Pojdite, končano je!“ to ne pomeni, da smo opravili za teden dni in da smemo svojo vero z nedeljsko obleko vred odložiti in zapreti v omaro.

Ne tako!

„Pojdite, končano je!“ pomeni: „Pojdite, vaše poslanstvo se šele začinja! Kristusa in njegov nauk morate prenesti v ŽIVLJENJE. Svet vas opazuje... V vaših besedah in dejanjih mora videti Kristusa samega. Z njegovimi načeli morate prekasiti vsó okolico. Za svoje brate in sestre postanite drugí Kristusi!“

stroj zemeljske oble deluje brez strojnika, da je veličastni red v vesoljstvu nastal brez predhodnega načrta itd. Če pa verujejo v Boga, so prisiljeni verovati v stvarstvo sveta po Bogu, kar je nekaj daleč izrednejšega kakor pa Evharistija.

Neverni, ki zametajo Evharistijo, ker je skrivnost, naj bodo DOSLEDNI ter naj zavračajo vse: vodo, zrak, malo žuželko, travnato bilko itd., saj je vse to SKRIVNOST v naravi. Vsega tega namreč človeški razum ne more popolnoma dojeti.

Mi živimo v skrivnostih kakor riba v vodi; kako bi se torej mogli čuditi, da naletimo na skrivnosti v veri, znanosti o Bogu, ki je tako velik in tako vzvišen nad človekom?!

Ne čudimo se tedaj, da ne moremo Evharistije popolnoma doumeti. Da bo naš pristanek na to versko resnico v skladu z razumom, ni potrebno da jo naš um povsem dojame, marveč je dovolj, da razum ugotovi, da, če ga Evharistija presega ter je NAD njim, s tem še ni rečeno, da bi bila PROTÍ njemu.

Veliki sv. Avguštin je v zvezi s tem zapisal tole čudovito misel: »Mi ne moremo odreči Bogu te prednosti, DA JE SPOSOBEN STORITI VEČ, KOT MO-

REMO MI RAZUMETI. On je pač neizmerno večji od nas.«

+

Človeštvo vedno globlje umeva, da se pri graditvi lepše bodočnosti ne more zanašati izključno na vedno večji napredek v tehniki in znanosti. Sodobni svet kliče po obnovi, kliče po novem človeku, človeku, ki bo plemenit, nesebičen, požrtvovalen, čist.

Tak človek pa more rasti samo v senci tabernaklja.

Konec julija bo v Monakovem v Nemčiji milijonska množica v sijajnih proslavah slavila Jezusa v presvetem Zakramentu.

Redki od nas bodo mogli prisostvovati temu silnemu zmagoslavju evharističnega Jezusa.

Nič zato!

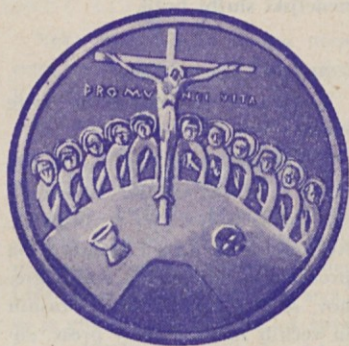
Pa naj po naših domovih in naših cerkvah, predvsem pa v naših srcih toliko bolj gromko odmeva:

»Mogočno se dvigni nam spev iz srca
v pozdrav Rešeniku, Vladarju sveta.
Kristus, kralj! Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti nam gospoduj!«

V-ko.

Naj, bratje in sestre, visoko cenjena in globoko doživeta nedeljska maša v resnici postane središče našega življenja in delovanja!

K-ov.

Ob priliki kongresa so nakovali posebne zlatnike s kongresnim znakom.

V JUNIJSKEM JUTRU

Vsi srečni smo bili, ko se je izza noči prikazalo prelepo junijsko jutro in pozlatilo bregove. Komaj smo se oblekli, smo že tekli gledat, če še stojijo veliki mlaji, ki so jih bili postavili vaški fantje. Dekleta so spletla dolge vence in z njimi ovenčala kapelice, kjer bodo postaje te velike, nepozabne procesije svetega Rešnjega Telesa.

Že so se oglasili zvonovi, slovesno, praznično, kakor samo ta dan in kvečjemu za Veliko noč. Mati so nas oblekli v najlepšo obleko in nam dali na pot vrsto priporočil, da se bomo prav zadržali in da ji ne bomo delali sramote.

Pred cerkvijo smo se zbrali, razred za razredom. Bilo nas je toliko, da še vsi v cerkev nismo mogli.

Zazyvonilo je v cerkvi in oglasili so se zvonovi. Slovesno potrkavanje se je oglašilo in že se je pokazalo izza ogla veliko farno bändero, ki so ga fantje komaj zmagovali. Razvil se je sprevod, otroci za šol-

sko zastavo sv. Alojzija, nato Marijina družba, gasilci, ženske, pevci ministranti, nebo in oblastniki, za njimi pa dolga vrsta mož in fantov.

Nebo so nosili možje v belih rokavicah. Pod njim je stopal duhovnik z monštranco v rokah, počasi, resno in slovesno. Ko je stopil iz cerkve so se oglasili pevci z mogočnim slavospevom.

»Jezik moj skrivnost opevaj:
Rešnje Jezusa Teló,
dragoceno Kri prelito,
ki je svet odkupljen z njo...«

Počasi se je vila procesija, počasi in še ne vem kdaj so nas ustavili, da so šle druge skupine naprej. Bila je prva postaja, pri Mokarjevi kapeli Srca Jezusovega.

Mašnik je prišel do kapelice. Postavil je Najsvetejše na oltar in ga pokadil s kadilnico. Kaplan je vzel v roke evangeljsko knjigo in se pripravil, da bo zapel.

»Gospod z Vami!« se je oglasil kar po slovensko.

»In s tvojim duhom,« so krasno zapeli pevci.

»Začetek svetega evangelija po Janezu!«
»Slava tebi, Gospod!« so se spet oglasili pevci.

Nato je počasi slovesno čital evangelij, tako da je šla beseda do srca.

Ko je končal, so mu pevci odgovorili: »Hvala tebi, Kristus!« Duhovniki in strežniki so nato pokleknili. Oglasil se je mašnik in s posebnim tonom zapel prošnje in molitve:

»Treska in hudega vremena!« »Reši nas o Gospod,« je odgovoril zbor. — »Daj in ohrani sad zemlje.« »Prosimo te, sliši nas.« — »Ponižaj sovražnike svete Cerkve.« »Prosimo te, sliši nas.« — »Ohrani apostolskega pastirja in vse cerkvene stanovne v svoji sveti veri.« »Prosimo te, sliši nas.« — »Gospod usliši moje molitev.« »In moj klic naj pride k tebi.« — »Gospod z vami.« »In s tvojim duhom.« — »Molinio. O Bog, ki te greh razžali in pokora potolaži, ozri se milostno na ponižne prošnje svojega ljudstva in odvrni šibe svoje jeze, ki jih za svoje grehe zaslužimo. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.«

Nato je mašnik pokadil Najsvetejše in dal z njim blagoslov in pri tem zapel:

»Nebebeški blagoslov naj blagoslavlja,
varuje in ohranja
ta kraj in vse, ki v njem prebivajo,
tudi polja in zemlje sadove
v imenu

Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen«

Ko je končal, se je dvignilo farno bendero in procesija je šla dalje, po glavni cesti čez Dolenjčev most. Ponovno se je ustavila pri kapeli Žalostne Matere božje, kjer je bila druga postaja. Tudi tam je kaplan pel evangelij, a to pot po svetem Marku. Spet so bile prošnje kot poprej.

Ko smo šli naprej se je oglasila godba in zaigrala »Mogočno se dvigni nam spev iz srca!« Za njimi so peli pevci: »Praznika svetega, v Bogu radujmo se!« Tretji evangelij se je bral pri gostilni na trgu. Kapelico so postavili nalašč za ta dan. Tam smo zavili s procesijo po stranski poti navzgor proti cerkvi. Čudovit je bil pogled nazaj na vso to množico, ki se je pomikala naprej, počasi, resno, slovesno! Od časa do časa je potegnil veter in zasllišalo se je potrkavanje podružničnih zvonov, ki so se

kósali s farnimi. Vmes se je spet oglasila godba in igrala milo evharistično pesem: »Nizko se kristjani priklonimo...« Za njo so peli pevci spet svojo pesem. Za četrti evangelij smo se ustavili še pri »pilu« in se potem vrnili v cerkev, trudni od hoje, pa veseli za ta prelepi dan, dan, ki ga je naredil Gospod.

Taka je bila pri nas procesija sv. Rešnjega Telesa.

T.

Za praznik sv. Rešnjega Telesa

Tvoje so zvezde, Tvoji svetovi,
Tvoja nebesa, Tvoji rodovi,
Tvoji viharji, morje kipeče,
Tvoje planine, trate cveteče.

Angele svete Ti si ustvaril,
Ti si človeku dušo podaril.
Polna nebesa so Tvoje tepote,
stvarstvo se giblje iz Tvoje dobrote.

Čudež največji pa si ustvaril,
ko si nam sebe svetu podaril.
Ko si slabotnim dušam dal v hrano,
svoje telo za nas darovano.

Z nami nebesa nad čudom strmijo,
z nami najvišjo ljubezen slavijo.
Prošnja pa druží se srčni zahvali,
da bi vsi Tvoji večno ostali.

R., Francija

Na odru

Na odru je stal,
na gosli igral
poskočno, veselo,
da celo dvorano
je živo objelo,
kot da bi iz strun mu
življenje vrvelo.

So luči žarele,
so lica rudele
v omami čarobni
vsa srca se vnele.
A godec naprej in
naprej je igral,
na odru ožarjen
od luči je stal.

Na skrivnem pa svoje
zaprl je oči,
da nikdo ni videl,
kaj v njem se godi.
Pod masko veselo
mu srce trpi,
da solza pekoča
v očeh se iskri.

R., Francija

Zgodba brižinskih spomenikov

Leta 1803. so prenesli iz starodavnega bavarskega škofijskega mesteca Freising (Brižinj) v državno knjižnico v Monakovem knjigo iz 169 pergamentnih listov. Na te liste so napisale razne roke molitve in odlomke pridig v latinskem in staronemškem jeziku. Na treh krajih je bilo zapisano nekaj v neznanem jeziku, o katerem so ugotovili, da mora biti slovanskega izvora. Kako se je začudil Jernej Kopitar, slovenski jezikoslovec, ko je prišel z Dunaja gledat te zapiske! Ta jezik ni bil nič drugega kot naša slovenska beseda. Ti trije zapiski so najstarejši zapis našega jezika.

Raziskovanja so ugotovila, da so ti zapiski nastali med leti 927 in 1025. Brižinski škofje so imeli

München. — Znamenita stavba mestne občinske hiše. V ozadju stolnica z dvema po 99 metrov visokima stolpoma.

tedaj nekaj posestev in župnij po našem severnem Koroškem. Ker niso imeli dovolj slovenskih duhovnikov, je pastiroval med našimi ljudmi nek nemški duhovnik, ki si je slovenske molitve zapisal, da jih je lahko molil v cerkvi. Njegovi zapiski so se hranili in prepisovali. Kdo bi mislil, da bodo postali spomeniki našega starodavnega jezika!

Kopitar si je te zapiske skrbno prepisal. Videl je, da obsegajo očitno spoved, nekaj pridige o grehu in pokori in spet obrazec očitne spovedi. Mnogo besed v teh zapisih je takšnih, kot jih še danes govorijo na štajerskem in v Prekmurju. Tako sklepajo, da imajo ti zapisi slovstveno zvezo z delom sv. Cirila in Metoda. Kopitar je potem te „brižinske spomenike“ starodavnega slovenskega jezika izdal v knjigi in povedal svetu, da imamo Slovenci že v 10. stoletju zapisan jezik in da kaj takega ne najdemo med drugimi Slovani.

Slovenci na kongresu

37. svetovnega evharističnega kongresa v Münchenu se bo od 31. 7. do 7. 8. udeležilo okoli milijon ljudi z vsega sveta. Poleg raznih predavanj in razstav v tem času bodo po cerkvah razne pobožnosti. Glavne prireditve bodo na „Theresienwiese“, kjer je prostora za velike množice. Sobota 6. avgusta je posvečena mladini. Zvečer bo slovesna služba božja po vzhodnem slovanskem obredu. V nedeljo, 7. avgusta, je zaključna in množična prireditev s slovesno službo božjo.

Kot moremo predvidevati, se bodo kongresa udeležili tudi Slovenci s Primorskega in Koroškega v večjih romarskih skupinah, naši izseljenci pa kot posamezniki ali v manjših skupinah.

NAŠ PROGRAM

Zamejski Slovenci s Primorskega in Koroškega pridejo predvidoma v petek zvečer 5. avg. v Altötting, 95 km od Münchena, na veliko Marijino božjo pot, kjer bodo imeli v soboto svoje romarske pobožnosti po naših slovenskih navadah. V nedeljo, 7. avgusta, pridejo v München, kjer se udeležijo kot slovenska skupina glavne kongresne prireditve. Zvečer se vrnejo v Altötting in naslednji dnevi v domovino.

Izseljenska skupina naših ljudi, ki ne bo mogla v Altötting, ima v Münchenu določeno cerkev na Georgenstrasse 72 (zadaj, pri sestrah, ki vodijo otroški vrtec), od koder vozita tramvaja št. 7 in 37. Tam bo v petek in soboto ob 8. in 9. uri sv. maša, ob 9. uri s petjem ali recitirana s kratko pridigo. Tam bo priložnost za spoved in obhajilo. Ob 10. uri bo v dvorani zborovanje Slov. izs. zveze s predavanji, za katera sta naprošena gg. dr. J. Vodopivec in A. Ilc. Prilika bo tudi za medsebojno srečanje. V nedeljo, 7. avgusta, bo tam maša le ob 8. uri, ker se glavna začne ob 9. uri na „Theresienwiese“, kjer bomo vsi skupno prisostvovali zaključnim prireditvam kongresa.

NAŠA PISARNA

Vse dneve kongresa bo poslovala slovenska kongresna pisarna in sicer na naslovu g. Franca Šeškarja, Zieblandstrasse 32/II, München 13, Telefon: 55.02.96. Pisarna pa ne bo mogla posredovati glede preskrbe prenočišč in hrane. Za to se je treba čimprej obrniti na glavno pisarno, in sicer: Wohnungs-Kommission, Promenadeplatz 2, München 2, Deutschland.

Za slovenske izseljence je najbolj primerno, da se svojih držav, kjer bivajo. Kdaj odide od tam pridružijo romarskim skupinam na kongres iz manje, zvedo pri tamkajšnjih škofijskih romarskih vodstvih ali pri raznih potovalnih agencijah, ki organizirajo potovanje na kongres. Te družbe so si vnaprej zagotovile določeno število prenočišč in ostalo za udeležbo. V Münchenu naj se v petek, soboto in nedeljo potem udeležijo slovenskih prireditev v kapeli in dvorani na Georgenstrasse 72. V nedeljo se bomo pa popoldan zbrali na istem kraju ob 5. uri za pozdrav in slovo.

Na vsak način si mora oni, ki misli priti sam ali le mimogrede s skupino, zagotoviti prenočišče v Münchenu, pisмено pri zgoraj imenovanem uradu za stanovanja.

V G O R A H

Visoko v skalovju kraljujem
visoko, v naročju vetrov,
tu sam se, tu sam gospodujem,
samoten sred' sivih vrhov.

Nihče mi ne vošči tu dneva
noči mi ne vošči nikdo,
le zlato me sonce obseva,
edini pozdrav za nočjo.

Večerni le zvon me pozdravlja,
on sam ve za tugo in bol,
ko dan se od mene posavlja,
mi „Ave“ pošilja čez dol.

Oh, zvon ti prijatelj edini,
zakaj ti trepeče tvoj glas?
Si priča nesreče v dolini?
Je smrt li požela nov klas?

Nikogar nesreča zadela,
ni smrti okusil nikdo,
zato glas tvoj žalno odmeva,
poštenje je vzelo slovo...

Ko divjih viharjev se sila,
sprosti nad visoko goro,
zapušča jo sreča nemila,
zapušča, se skriva v temo.

Ostajam tu sam sred' viharja,
kot hrast tu stoletni stojim,
ne klonem, naj grom le udarja,
saj v boju si sile krepim!...

Lojze Stegel, Francija

ZGODBA

o sreči

Takole se je začelo gorje Andrejčkovega življenja. —

Ko je njegova mati hudo bolna ležala v izbi, je on brezskrbno sedel na pragu. Dolg čas mu je bilo, pa je veselo požvižgaval tjavdan. Materina bolezen ga ni prav nič vznemirjala. Nobene solze ni bilo v njegovih očeh, nobene bridkosti v njegovem srcu. Tako majhen je bil, tako neizkušen, zato pač ni mogel vedeti, kako hudo je, če takle bosopetec izgubi edino, kar ima na svetu: mater. Zunaj je bila pomlad, je bil svetel dan — tja je iz borne bajte hrepeleno Andrejčkovo srce. . .

Lučka materinega življenja je ugašala trudno in počasi kakor svetilka, ki so ji bili pozabili olja priliti. Tik — tak — tik — tak je pela stenska ura v žalostno samoto. Tik — tak — tik — tak je pela in minute štela.

Preden pa je lučka ugasnila in ura odbila, je materino srce poklicalo Andrejčka k sebi. Tako slaboten je bil glas, kakor da bi prihajal od nekod daleč, z onega sveta.

Andrejček ga je slišal, dobro slišal. Pa

se je potuhnil. Niti z vekami ni trenil, niti ozrl se ni. Bi že spet rada, da ji popravim vzglavje in prinesem vode, je pomislil in se razjezil: Oh, kako je sitna! Ves dan moram zaradi nje doma čepeti in ji streči. Drugi otroci se pa veselo igrajo na vasi . . .

»Andrejček!«

Še tišji je bil glas, tako droben in tih, kakor bi ga izžgolel ptič v večernem gaju.

Andrejček se je nejevoljno ozrl in neprijazno vprašal:

»Kaj bi pa spet rada?«

»Sem pojdi«, so ga mehko povabile materine ustnice. V njih je bila komaj še kaplja krvi.

Nič kaj rad ni ubogal Andrejček. Pa je nazadnje le vstal in stopil k njeni postelji.

Mati ga je z drhtečo roko pogladila po razmršenih lasih in komaj slišno rekla:

»Andrejček, sinko moj! Jaz bom kmalu umrla. Morda že danes, morda jutri. Ostani priden in pošten, ko mene več ne bo, pa boš našel svojo srečo. Samo to sem ti hotela povedati.«

Ta čas je vsa zasopla prihitela iz vasi teta Ana in zgovorno zažuborela:

»Andrejček, ali si slišal? Saj poznaš sosedovega Lojzka, ne? Tistega, ki je sirota brez staršev in je služil za pastirčka. Pomisli, kaka sreča ga je doletela! Njegov stric se je vrnil iz Amerike in ga vzel za svojega. Zdaj se fantu strašno imenitno godi v mestu. Cel avtomobil mu je bogati

Slovenci iz Waterscheja in okolice po velikonočni službi božji

stric kupil. Saj pravim, te, te, te, kar na lepem se nekaterim sreča nasmehljala!»

Andrejčku so se zaiskrile oči. Tak tako je s srečo! je pomislil. Kar na lepem se nekaterim nasmehlja... V srcu mu je dozorel odločen sklep: Lojzka je obiskala sreča doma, on ji pa pojde sam nasproti! Še danes, še danes jo mora najti...

Tako majhen je bil, tako neizkušen; pričaran je bil, da hodi sreča v človeški podobi po svetu.

Stenska ura je štela. S tako trdim kovinskim glasom je štela minute materinega življenja, kakor da bi ga resno prosila, naj ne hodi v teh svetih, v teh žalostnih minutah od tod. Ne — ne — ne! je svarila in prosila.

Andrejček pa se ni dal preprositi. Počakal je, da je teta odbrzela nazaj v vas, potem je pustil bolno mater tebi nič, meni nič samo doma in se izmuznil čez prag.

2.

Romal je po beli cesti. Zeleni griči in pisani travniki so ga obdajali, vesela pesem piščali ga je spremljala.

Dolgo je romal, pa ni srečal žive duše. Utrujen je sedel na kilometrski kamen ob cesti in vzdihnil:

»Bog ve, kako daleč je še do sreče!«

Tedajci je prišumela mimo imenitno oblečena gospa.

Andrejček jo je gledal s svetlimi očmi in radostno pomislil: Tale bo, ko je tako gosposka in lepa!

Zaupan se ji je približal in vljudno snel klobuček.

»Vi, žena!«

Imenitnost gosposka se je okrenila in namršila obrvi. Trd in brezčuten kot kamen je bil njen glas.

»Kaj hočeš, fant?«

Andrejček je bil razočaran. Tako neprijaznega odgovora ni pričakoval. Ali se sreča tako hudo drži? Plašno je strmel vanjo in zbegano jecjal:

»Prosim... prosim... rad bi vedel...«

»Kaj bi rad vedel, a?« je nestrpnopri-ganjala gospa.

»Rad bi vedel... ali ste vi tista, ki jo iščem...« je stežka spravil iz ust. Kar davilo ga je v grlu.

Gospa ga je ošinila s srepim pogledom in osorno revsknila:

»Katera tista?! Kako se mi pa reče, a? Jaz nisem nobena tista, jaz sem gospa!«

Andrejček je ves zmeden povetil glavo in molčal.

Gospa je za spoznanje ublažila ostrino glasu in prigovarjala:

»No, le povej, le. Tak kaj bi rad vedel? Pa gospa mi reci.«

»Rad bi vedel, gospa... ali ste vi... ali ste vi moja sreča...« je izmenčal. Dalje ni mogel. Beseda se mu je zataknila v grlu, solza zablestela v očeh. Spomnil se je besed tete Ane: Kar na lepem se nekaterim sreča nasmehlja. Gospa se ni nasmehljala. Potemtakem ni sreča...

»Kaj gobeždaš?« je ogorčeno zavreščala gospa. »Jaz naj bi bila tvoja sreča?! Ali se ti blede? Ti bom dala srečo, paglavec nemarni! Tako mlad, pa že beračiš. Fej te bodil!«

Užaljena v dno duše, je pljunila predenj in odšumela dalje — gospa, imenitno oblečena gospa.

»Čudno,« je bridko čustvoval Andrejček, »zares čudno. Tako lepa, tako imenitna gospa — pa ni sreča! Kdo pa je, kaj pa je, kje pa je moja sreča potem?« Z bridkostjo se je domislil še nečesa. »In da beračim, je rekla. Saj ne!«

Poparjeno je strmel predse.

3.

Neznani popotnik mu je prištorkljaj nasproti. Po dolgem in širokem je meril cesto ter blebetal tjavdan:

»Mi smo mi, živio! Kaj boste vi, uboge reve! Slamo imate v glavi in luknje v že-

Na obisku. — Nekdo pride k prijatelju, ki ima malega sinčka. V razgovoru o otroku ga vpraša, če mali Jakec že govori. »O, prijatelj, ti si še zadaj s časom. Sedaj smo že v dobi, ko ga moramo učiti molčati!«

Včasih se zgodi kot tistemu, ki je srečal na cesti poznanega moškega in mu rekel: »Dober dan, Rudolf! V desetih letih, odkar te nisem več videl, si se zelo spremenil.« »Oprostite, gospod,« mu pravi ta, »jaz nisem Rudolf.« »Kaj, niti Rudolf nisi več...?«

pu, hk. Mi imamo pa pinke ponke... Če ga pijemo, ga pijemo za svoje, hk.«

Bahaško je porožljaj s kovanci v žepu. V Andrejčkovem srcu je oživel sveže upanje. Tale pa bo nemara, ko je tako vesel!

»Vi, mož!«

Nobenega odziva. Neznanec se niti ozrl ni. Neutegoma je trobezljal in se opotekajoč pomikal dalje.

Andrejček ga je pocukal za rokav in povzdignil glas:

»Hoj, hoj, mož! Ali slišite?!«

Mož se je okrenil in potresel z glavo, kakor da ne more verjeti svojim očem.

»Oha, ali vidim prav? Dva potepuha! Kaj želita od mene, hk? Skidajta se mi pri priči, drugače vaju bom! Ali vesta, kdo sem jaz, hk? Ruski Car Peter drugi! Krono imam v žepu, žezlo pa v roki.«

To rekoč, je dvignil grčavo palico in jo zavihtel po zraku.

»Čujeta, kako žvižga, a?«

»Stric, saj nisva dva. Poglejte vendar: sam sem,« je pohlevno prigovarjal Andrej-

ček, ki je od vsega moževega brbljanja razumel samo nekaj malega.

Neznanec se je s kalnimi, neprijetno mezikujočimi očmi zazrl vanj. Njegov pravkar še ves nasmejani obraz je postal iznenada ves oduren in zloben. Grdo se je pridušil in se zadrł:

»Preklicana falota! Vidva boste mene učila, hk? Če vidim pred seboj dva, sta pač dva in mirna Bosna! Tak kaj bi rada od mene, mogočnega ruskega carja drugega, hk?«

Komaj, komaj je Andrejček mogel izdavit:

»Samo to sem vas hotel pobarati, ali ste vi... ali ste vi moja sreča...«

Mož je izbuhnil oči, grozeče dvignil grčavko in zatulil:

»Tak za norca me imata! Počakajta, glavno vama odrežem hk!«

Zamajal se je proti njemu kot razkačena zver.

Andrejček je prebledel in se spustil v tek. Svoj živ dan še ni tako jadrno ubiral stopinje!

Eno rož'co ljubim

Eno rož'co ljubim,
v mojem srcu spi.
Koder grem, me spremlja,
meni se smeji.
Dom njen pri otrocih
in v nebesih je,
ljuba zadovoljnost
rož'ci je ime.

V križih in težavah
roko ji podam.
Dóma in na potu
jo za var'hnjo imam.
Bogatin požrešen
vlači vkup blago,
men' je zadovoljnost
ljubša ko zlato.

Moja bogatija
je le mir vesti.
Rožica na polju
me modrost' uči.
Vsako drevje v cvetju
me razveseli.
Zadovoljnost slajša
petje in jedi.

V sobi mi kraljevi
zibka tekla ni,
vendar v hiš'co mojo
sonce prisvetli.
Tam kjer mir prebiva,
vse pokojno spi,
naj si bo na slami
al' na pernici.

Ne bo rezan kamen
groba oznanval,
pod napisom zlatim
tudi ne bom spal.
Naj nad mojim grobom
ljubi mir bedi,
zvesta zadovoljnost
poleg mene spi.

Kadar že počivam
v smrtni postelji
in moj duh trohljivo
truplo zapusti,
naj nad mojim grobom
raste rožmarin,
venec ljubih rožic
meni za spomin.

Narodna pesem

Skupina belgijskih rudarjev, zbrana po pogrebu rojaka Gregorčiča v Obourg pri Monsu. Od desne na levo: Prvi štirje in zadnji v zadnji vrsti so Slovenci. V sredi: č. g. Reven in sorodnika umrlega iz Francije (Audun-le-Tiche).

4.

»Ni tako lahko najti srečo, kot sem si mislil,« je trpko vzdihnil, ko je ves upehan pribežal do bližnje goščave. Poslednji sončni žarki so se lovili na njegovem prepadenem, zaskrbljenem obrazu. Malodušno je sedel na trhel štor.

Po izhojeni stezi je prikrevsala stara, bedno oblečena ženica. Globoko sključeno je bilo njeno telo in do smrti žalostne njene oči. Težko butaro je reva nosila na hrbtu in se s koščeno roko trudno opirala na palico.

»Tale pa že ne bo,« je bistro uganil Andrejček, ko jo je premotril od nog do glave. »Preveč revna je in preveč stara. Še bornega vozička ne premore, kako naj mi kupi avtomobil? A kakor je revna in stara,« je koj nato razumno dognal, »mora biti vendarle dobra žena. Vsaj kak moder navet mi lahko da.«

Vstal je in zaklical:

»Vi žena!«

Ženica je molče krevsala dalje in se ni ozrla.

Andrejček se je pognal za njo in ponovil:

»Žena, ali slišite!?!«

Ženica ga je osuplo pogledala in obstala. Počasi, počasi je položila butaro na tla, počasi, počasi prislonila dlan k ušesu in zatlego vprašala.

»Kaaaj praviš?«

»Veste, mamka,« ji je Andrejček zaupno povedal, »srečo iščem. Pa ne vem, kam naj

se obrnem, da jo najdem. Nemara veste vi?«

Ženica se je trudno nasmehnila, prijazno pokimala s šilasto brado, kakor da bi vse dobro razumela, in vdano rekla:

»Težka je butara, težka. Pa jo bom že prinesla do doma, brez skrbi! Saj nimam več daleč.«

Andrejček je zazijal. Sprva kar verjeti ni mogel, da bi bil slišal prav. Potem je nestrpno zamahnil z roko in zaklical na ves glas:

»Mamka, kje imate pa ušesa?! Nisem vas vprašal za butaro, za srečo sem vas vprašal, za srečo.«

»Lečo bi rad?« ga je starka sočutno pogledala in žalostno odkimala. »Leče pa ne bom kuhala nocoj, je nimam nič več. Lonček prežganke ti pa lahko dam, tisto pa, tisto. Kar pojdi z menoj, revček.«

Andrejček ni vedel, ali naj bi se jezil ali smejal.

»Mamka, vi ste gluhi kot noč!« ji je zatrobil na uho in ji nevljudno pokazal hrbet. Vabilo stare ženske se mu je zdelo nezansko smešno, čeprav je bil zares lačen in bi mu lonček prežganke kar teknil. A kdo, prosim vas, kdo bi mislil na prežganke, če mu je blizu sreča in z njo vse dobrote tega sveta?!

Krenil je na cesto in se ni menil za bridke očitke užaljene starke.

»Lej ga prevzetneža, lej!« je klicala za njim. »Še prežganke ne boš imel, če boš tako izbirčen! Te bo že Bog kaznoval.«

Sonce je vtonilo za daljno goro. Prve večerne sence so se plazile izza molčečih delbel dreves.

Andrejčku ni bilo nič kaj prijetno pri srcu, ko je tako sam, tako strašno sam koracal po beli cesti. Spomnil se je, da je že pozno. Oklevajoč je obstal sredi poti. Treba se bo vrniti domov, je pomislil. Se bo pa ob zori znova napotil za srečo, ki jo je danes zaman iskal. Vsekakor mu mora mati natančneje razložiti, kako je s to čudno rečjo — srečo...

Okrenil se je in na vso sapo ubiral korake nazaj proti domu.

Vas ni bila več daleč, ko je pridrobenc ljul v bližino obcestnega kamna, na katerem je ždela temna moška postava.

Tesnoben strah ga je obšel. Domislil se je rokovnjačev, ki so nekoč zdavnaj rogovlili tod okoli. Vsaj tako so vedeli povedati stari očanec v vasi. Preudarjal je, ali naj gre dalje ali naj se v širokem loku izogne neznanecu in jo kar po bližnjici mahne domov.

Ta čas se je neznanec zganil in s hrupnim glasom zakričal:

»Fant, ne stoj tam, kakor da bi ti noge prirasle k tlom! Hodi dalje, hodi! Ne boj se me.«

Andrejček si je oddahnil. Rokovnjač ne bo, je pomislil in previdno stopal dalje.

»Kdo pa ste?« je pobaral.

»Kdo?« se je dobrodušno nasmehnil neznanec. »Rokovnjač nisem, volk tudi ne, da bi te požrl.«

Te besede so Andrejčka pomirile do kraja. Primotovilil se je še bliže in neznanca pozorno ogledoval. Bil je star, betežen berač.

»Dober večer«, je pozdravil in se ga ni več bal.

»Bog ga daj,« je prijazno odzdravil berač. »Od kod pa v tej pozni uri? Potepal si se, kaj?«

»Nak, potepal se pa že nisem,« je Andrejček moško odkimal. »Veste, srečo sem iskal.«

»Kakooo?« je ostrmel berač in se nagnil naprej, kakor da ni dobro slišal. »Srečo si iskal?«

»Srečo, da,« je potrdil Andrejček in poparjen dodal: »Pa je še nisem našel. Nemara veste vi, kje bi jo staknil?«

Berač na obcestnem kamnu je nakremžil obraz v čudovite gube in se zagrohotal. Tako strahotno se je zagrohotal, da je Andrejčka po vsem telesu prešinil čuden strah.

»Ha, ha — jaz, berač Jakob Nesreča, ki sem vse življenje stradal in trpel... ki sem vse življenje na berglah svoje pohabljenе ude od praga do praga za košček suhega kruha razkazovat nosil — — — jaz naj ti povem, kje je sreča?! — Vrni se, fant, vrni domov! Če ti je srce žalostno in tolažbe potrebno, v naročje svoje matere se stisni, na njenih prsih se razjoči. Tam, fant, tam je tvoja sreča doma!«

Obmolknil je za trenutek. Z umazan rokavom si je potegnil čez oči, kakor da bi hotel prepoditi spomine, ki so prihajali od nekod daleč z zvrhano kupo brid-

* * *
* * *

Zlate zvezde se bliščijo

Zlate zvezde se bleščijo
jasno z nočnega neba,
želje moje k njim kipijo
iz gorečega srca:

Slednjo noč nad vami plava,
svetle luči, to oko,
žar vaš zlati občudava,
ki tako krasi nebo.

Dol stopite, jasni sviti,
kar najlepše vas plamti,
dajte v venec se poviti,
kot ga svet še videl ni.

Z vencem tem ovijem glavo
devi, ki sem zanjo vnet;
z vencem tem ovenčam Slavo,
njo, najlepšo vseh deklet.

N a r o d n a

kosti. Potem je nadaljeval s čudno spremenjenim glasom:

»Tudi jaz sem nekoč zapustil mater in dom ter odromal za srečo. Lej, namesto sreče me je v svetu čakalo tole...« Pobingljaj je s prazno hlačnico in dolgo zadrževana solza mu je zdrsela po licu.

V goščavi je zamolklo zapel skovir. Velik netopir je hušknil mimo kot črn spomin. Iz vasi so priplavalih mehki, otožni glasovi večernega zvona.

Berač je prisluhnil in se odkril. Kakor da bi govoril sam s seboj, je polglasno zamomljajal:

»To ni avemarija, to je mrtvaški zvon. Nekdo je umrl. Pokoj njegovi duši!«

Pokrižal se je, vstal, še enkrat dobrohotno pogledal malega romarja in rekel:

»Iti bo treba. Huda ura bo. Bog s teboj!«

Stisnil je bergele pod pazduho in s težkimi koraki odkrevsal po svoji samotni, neveseli poti.

6.

Samo to je Andrejček razumel od vsega beračevega pripovedovanja, samo to, zaman je ves ljubi božji dan blodil okoli, zaman iskal srečo povsod. Sreča ga čaka doma...

Ob tem spoznanju ga je stisnilo pri srcu, da je zastokal. Kakor v hudih sanjah je taval dalje.

Že je bilo nebo čez in čez pokrito s črnimi oblaki, že je prvi grom pretresel ozračje, že so prve kaplje začele pršeti na zemljo, ko je prikoracal do praga domače hiše.

Tiho in narahlo je hotel odpreti duri in pogledati v izbo, ali še bedijo materine oči.

Pa je pod njegovimi nogami presunljivo zaškripal pod. Bil je pač že ves star in trhel. Andrejček je obstal in srce mu je burno zaplalo. Mati gotovo spi, trdno spi, on pa takole štorklja...

Tiho, tiho, da se ne zbudi!

Izenada je napeto prisluhnil. Spomnil se je stenske ure. Le kaj to pomeni? Ali se je ustavila? Pridržal je sapo. Čuj! Kaj je bilo to? Ali ni bil vzdih, globok,

žalosten vzdih? Da, da, tako njegova mati vzdihuje, kadar hudo sanja... Bog ve, o čem sanja? O njem morda, da se je izgubil v širokem svetu in so ga ugrabili cigani... Čuj! In kaj je bilo to? Ali ni bil smehljaj? Komaj slišen, pritajen smehljaj? Da, da, tako se njegova mati smehlja, kadar sanja sladko in pokojno... Pri srcu mu je postalo čudno toplo in mehko.

Tiho, tiho, da se ne zbudi!

Že je bil tik vrat, že je stegnil roko, da bi pritisnil na kljuko.

Tedaj so se odprla stranska vrata, ki so vodila v kuhinjo, in teta Ana je stopila v vežo.

»Lej ga potepuha!« se je zavzela in ga pol sočutno, pol očitajoče pogledala. »Kje si pa hodil tako dolgo?«

»Srečo sem iskal,« je malodušno odgovoril Andrejček in skesano povsobil obraz. Kakor da bi imel velik črn madež na duši, mu je bilo.

Teta Ana ga je ošinila s presunljivim pogledom in odprla izbo na stežaj. Svečano je iztegnila koščeni kazalec in mu pokazala mrtvaški oder sredi plapolajočih sveč. Glas ji je zadrhtel v silnem ganotju:

»Glej — tam je zdaj tvoja sreča! Na parah leži...«

V Andrejčkovih očeh se je zganilo nekaj grenkega. Dva potočka, dva svetla potočka sta privrela iz njih in si utrla pot po bledem licu. Ves skrušen in ubog je padel na kolena.

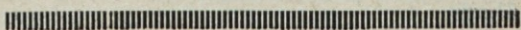
»Mati! Joj, moja mati!«

Ves skrušen in ubog se je splazil k njeni krsti.

»Mati! Joj, moja mati!«

Ves skrušen in ubog je zagrebel obraz v dlani in zajokal. Zajokal tako pretresljivo, da bi kamen oživel iz svoje otopelosti — — materina usta pa so ostala nema, nema, nema.

A že se je usmiljeni angel spustil k njemu. Njegovo srce se je napolnilo s sladkostjo, ki je ni poznal nikoli prej: imel je mater v sebi. In vedel je: če bo ubogal njen glas, ki mu je pozvanjal v duši, bo šel za srečo in jo tudi našel.

Iz domačih krajev

Slovenska ekspedicija na Himalajo, o kateri smo zadnjič pisali, si je izbrala za nalogo priti po južni strani (česar doslej še ni nihče naredil) na 7120 m visok vrh Trisul. Zadnjega maja so prišli do višine 6000 m. — Svetovno znana kobilarna v Lipici na Krasu je proslavila svojo 380-letnico obstoja. Iz daljne Bosne se je za to slavlje odpravila na pot skupina majhnih, zelo vzdržljivih konjičkov, ki so jih že med potjo, še bolj pa v Lipici slovesno sprejeli. Tam je nato skupina dresiranih lipicancev pokazala, kaj zna. Za zaključek je bil spreved starih vozačev in strokovnjakov z vprekami.

Na Braniku nad Muto na Štajerskem so odprli novo šolsko poslopje. V isti občini so zgradili vodovod v Gortini in na Kapeli. — V Zagorju so slovesno odprli nov, lep kulturni dom. — Šola v Adlešičih v Beli krajini je praznovala 100-letnico. — Okoli Dobrne so se letos pojavile divje svinje v večjem številu.

Mesto Kranj na Gorenjskem praznuje letos 900 let obstoja. — Konec maja je bil na Jesenicah na Gorenjskem »teden narcis«, ki jih je zlasti na bližnji Golici v tem času vse polno. — Ker porabi pivovarna v Laškem ob Savinji preveč vode, so začeli graditi nov vodovod. — V Kopru gradijo nadaljnjih 140 metrov operativne obale za velike ladje.

Tovarna čevljev v Turnišču v Prekmurju zaposluje zdaj 220 delavcev. — Mariborska »Metalna«, splošna stavbna družba že lepo deluje 40 let. — Kovinsko podjetje »Trenta« v Bovcu zaposluje več kot 100 delavcev. Obsega tudi delavnice za žične mreže za vrtno ograje.

Ribič F. Draginc iz Črnomlja je konec maja ujel v reki Lahinji na trnek 25 kg težkega soma. Dolg je bil 1.80 m. — Akademski pevski zbor v Ljubljani je dobil za pariški kulturni festival povabilo, naj pride zapet na letošnji pariški kulturni festival. Še ne vedo, če bodo za to dobili potrební denar. — V Gradencu pri Žužemberku je nekdo podtaknil ogenj, ki je upelil 8 poslopij in naredil pet milijonov škode.

Iz Slovenskega okteta, ki je izgubil basista Šulca, sta zdaj izstopila tudi brata Petroviča, ki precej bolehata. Zato so morali oktet presnovati in izbrati izmed 16 kandidatov tri nove basiste in baritoniste.

Na Dravi se je zavrtila prva turbina nove hidroelektrarne št. Ožbalt. — Na Primorskem so odprli otroško zavetišče. — Dolgotrajna suša, ki je prizadela Herpelje in istrske kraje Koper, Piran in Izolo, se je junija le končala z dežjem.

Slovensko društvo »Slovenski dom — Triglav« v hrvaškem Karlovcu je imelo proslavo svoje 30-letnice obstoja. — V maju so prišle prve skupine izseljencev na obisk v domovino. Bili so to ameriški Slovenci. Od tam jih bo prišlo letos baje 5000, od drugod pa okoli 2000.

Ker v Stični propada gimnazija, bodo zdaj namesto nje odprli v rekviriranem samostanu državno kmetijsko šolo.

Karkoli slovenski narod danes več pridelava po svoji pridnosti in naprednosti, mora oddati Beogradu, da to razdeli med ljudi na jugu države. Tako lahko tudi oni rečejo, da živijo boljše kot nekdanj. V 10 letih (1947—59) je vsak prebivalec Slovenije moral odstopiti povprečno rečeno 1568 dolarjev Beogradu, namesto da bi jih sam uporabil. (Primerjaj knjigo F. Jeza, Nova tlaka slov. naroda, Trst 1959).

Evharistični kongres. — Vse tiste, ki bi želeli podatke o kongresu, prosimo, da se obrnejo na župnijski urad, 62. Offley Road, London S. W. 9.

London. — V juliju bo druga nedelja v »Našem domu« odpadla, ker gremo k Apostolstvu sv. Cirila in Metoda v cerkev na Farm St. London W. 1., ki nam je že dobro znana. 10. julija popoldan ob 4.30 bo slovesna služba božja po vzhodnem obredu v spomin sv. bratov. Udeležil se je bo tudi apostolski papeški delegat nadškof G. P. O'Hara.

Medсловanski pevski zbor. — Na zadnjem sestanku Apostolstva sv. Cirila in Metoda je bil sestavljen medсловanski pevski zbor, pri katerem sodelujejo tudi Slovenci. Zbor ima namen pripraviti petje pri vseh skupnih mašah in tudi drugih prireditvah, ki jih priredi Apostolstvo.

Poroka. — V cerkvi Naše Gospe Zmagoslavne, Kensington, London, sta se poročila 2. aprila Vilma Bretsnajder in Jožef Pobratinšček. — Mnogo sreče!

KRSTI. — 12. aprila je bila krščena v Bargoedu Marija Gina Križan. — 7. maja v Worthingu, Sussex, Dolores Nariman Ternovec, — 15. maja pa v Shepton Mallet, Sommerset, Julita Nadja Pavlin. — Pri Kenkovih v Chapel End, Nuneaton, so pa morali kar v sili krstiti punčko, ki je pol ure po rojstvu že odšla med angele v nebesa.

† **Terezija Semenič.** — Prišla je na obisk k svoji hčeri v Rochdale. V novembru je imela nesrečo, da si je zlomila nogo, kar se ji je lepo zacelilo, vendar pa je začela bolehati na želodcu ter je 12. maja v tamkajšnji bolnišnici previdena s sv. zakramenti izdihnila. Slovenci, pa tudi drugi prijatelji so jo spremili 14. maja na pokopališče v Rochdale. V domovini zapušča dve hčeri in sina, tukaj pa hčerko poročeno Palskys. Vsem naše iskreno sožalje. R. I. P.

† **Julija Šagaj.** — Pokojna Julija je bila že pred vojno v Londonu, kjer se je ponesrečila na ulici, zaradi česar je bila 18 let priklenjena na posteljo po raznih bolnišnicah. V 66. letu starosti je izdihnila svojo dušo v Cane Hill Hospitalu, Coulsdon, Surrey, 15. maja ter je bila pokopana na Streatham Park pokopališču 23. maja. Doma zapušča sestro, kateri je še sama napisala poslovilno pismo pred smrtjo. Naj počiva v miru!

LONDONSKI RADIO - BBC je na binkoštni prenašal zaključek naših šmarnic v Londonu ter blagoslov otrok s kratkim govorom o otrocih pri izseljencih na Angleškem. BBC oddaja je bila ob 15.45 na kratkih val. 19 in 25 m.

NOV FILM. — V septembru bomo videli film pod naslovom: »Prebeg v življenje« (Escape to Life), pri katerem sodeluje tudi več tukajšnjih Slovencev. Film je dokumentarnega značaja iz življenja beguncev.

Prvo sv. obhajilo: sta opravila v nedeljo, 8. maja, v Rochdale v konventni kapeli Filip Kos in 15. maja pri šmarnicah v Bedfordu Jožica Rehberger.

Izselitev: V Kanado sta odšla 1. junija dr. M. Matko in žena Fanika, roj. Bolčina. Srečno pot!

LIEGE-LIMBURG

Velika noč je bila za nas spet veselo in tolažbe polno doživetje. V Eisdeni, Waterscheju in Seraingu je zmagoslavno odmevala pesem Gospodovega vstajenja.

V začetku majnika nas je na potovanju po zapadni Evropi obiskalo društvo »Sadjar in vrtnar« iz Ljubljane. Ob tej priložnosti je slovensko kat. društvo »Slomšek« v Eisdeni organiziralo družabni večer, kjer je goste iz domovine pozdravil naš mešani zbor, ki je pod vodstvom g. Vilija Rogelja nastopil v lepih narodnih nošah. Glavna točka večera pa je bila muzika in pesem »Veselih Celjanov«. Nabito polna dvorana je z navdušenjem spremljala izvaja-

nje gostov. Hvala našim dobrim gospodinjam, ki so goste razveselile s popotnico!

Drugo nedeljo v majniku so se rojaki zbrali v **Waterscheju**, kjer je društvo »Slavček« priredilo družabni večer. Na programu so bile deklamacije naših najmlajših, narodne pesmi v moškem in mešanem zboru pod vodstvom g. Stanka in ge. Alojzije Novak, veseloigra »Dva gluhca«, tombola in prosta zabava. Večer je znova pokazal, da imamo precej lepih glasov in prav odlične igralske talente. To nudi lepe možnosti za bodočnost. Večer je potekel v toplem domačem razpoloženju. Priznanje in zahvala vsem, ki so se požrtvovalno trudili za našo skupno stvar!

V lepem številu so se rojaki iz Eisdena vse večere v majniku zbirali k **šmarnicam**. Pokazali so se v resnici zvesti sinovi in hčere Marijinega naroda.

V družini g. Nikola Geuts in ge. Marice Krpač v Kabare-Kivu, Kongo, nam mala Riki in Francek z veseljem sporočata rojstvo sestrice, ki je pri krstu dobila imena: Silvija, Elizabeta, Marija. Toplo čestitamo!

V Wandre je Slovenec iz Benečije g. Vinko Štulin popeljal pred oltar nevesto, Hrvatice, gdč. Elizabeto Murat. Čestitamo!

Naši bolniki: G. Alojzij Rak, ml. iz Mechelena, ki je nekaj časa bolehal, že spet pridno hodi na delo. G. Anton Globokar iz Eisdena je na podrobni zdravniški preiskavi v rudarskem zdravilišču v Lanaken. V bolnici v Genku se zdravi ga. J. Čater iz Mechelena.

Naši pokojni! Po dolgih letih trpljenja je v Gospodu zaspal naš blagi rojak g. Alojzij Zornik, rojen v Čezsoči. Silno je trpel v prvi svetovni vojni, kjer je bil stalno v najhujšem ognju. Po vojni je bil župan domače občine. Potem ga je pa fašizem poginjal po svetu. Pogreba v Cheratte-u se je udeležilo lepo število rojakov, Poljakov in domačinov. Prisotni so bili tudi nečaki iz Nemčije in Francije. Zapušča edinega sina g. Alojzija, ki je dolgo upal, da bo svojemu bolnemu očetu mogel predstaviti svojo težko pričakovano ženo, gospo Nadjo, s katero se je pred meseci poročil v Bovcu. Pa je prišla šele na pogreb. — Nepričakovano je udarila vest o smrti g. Janeza Reberška iz Eisdena. Pokojnik je bil med tistimi

redkimi, ki ne poznajo nasprotnikov. Bil je izredno miren in dober. Zadnje čase je zelo trpel zaradi bolezni na jeziku. Številni rojaki iz Belgije in Holandije so ga spremljali na zadnji zemeljski poti v nizozemskem Lindenheuvelu. Zapušča užaloščeno mamo, dva brata, sestro in strica v Lindenheuvelu.

Žalujemo obih pokojnikov izrekamo iskreno sožalje. Spominjamo se ju v molitvi!

SLOVENSKO DRUŠTVO „SLOMSEK“ VAS VABI NA DRUŽABNI VEČER, KI BO V RUDARSKI DVORANI V EISDENU PRVO NEDELJO V JULIJU POPOLDNE.

CHARLEROI-MONS

Med boleljajočimi omenjamo to pot g. Alberta Trinkavs iz Jumet, ki je moral biti ravno za Veliko noč na postelji, in g. Ivana Prezelj, iz Jumet, ki si skuša izboljšati zdravje v sanatoriju Marcinelle.

IGRA »Lumpacij vagabund« na veliko-nočni ponedeljek v Gilly je zbrala veliko naših ljudi od Tamines do Monsa ter nekaj celo iz Bruslja. Igralci so se lepo odrezali, čeprav so imeli težke vloge. Ni prostora, da bi vse omenjali po imenu. Za uvod je spet zapela Rezika Kotnikova; Zano Majcen je zaigral na klavir nekaj slovenskih melodij; gdč. Tinca Slammar in gdč. Zdenka Umek sta nam tudi letos ob spremljavi harmonike v lepih nošah pokazale simbolične vaje melodij znanih narodnih pesmi. Pod vodstvom g. Toni Mlinariča je nastopil s skupino občuteno zapetih pesmi naš pevski zbor »Jadran«. Našim pevcem in igralcem in vsem drugim, ki so se trudili za lep uspeh tega večera, se vsi udeleni lepo zahvaljujejo.

Letošnja Velika noč je pa potekla za nas okoli Charleroi in Monsa v znamenju SLOVESNA č. g. Zdravka Revna, ki se je po 12 letih delovanja kot naš izseljenski duhovnik poslovil od nas: v Charleroi na Veliko noč, v Quaregnonu pri Monsu pa na belo nedeljo. Pevski zbor mu je pri igri v Gilly podaril v spomin lepo izdelano rudarsko svetilko. Slehernemu je težko, ko izgubi človeka, s katerim si postal domač. Tolažimo se z mislijo, da nas izseljencev ne bo pozabil in da je za njim prišel med nas

nov duhovnik, ki ga radostno pozdravlja-
mo.

Iz prijazne Umekove hiše v Farciennes
je odšel v Kanado najstarejši sin. Srečno
mu!

PAS-DE-CALAIS

Proslava materinskega dne je nad vse
lepo uspela. Bila je proti pričakovanju do-
bro obiskana, saj matere ta dan rade pre-
živijo na svojem domu. Lep uspeh je bil
tudi v tem, da smo odkrili nove igral-
ske talente, ki so se pokazali na našem
odru v komični igri »Kisle gobe«. Otro-
kom, ki so tako lepo voščili svojim ma-
micam, kot odraslim igralcem čestitamo
k uspehu.

5. aprila je nenadoma odšel v večnost
Franc Guzel iz Lensa. Zapušča dva otro-
ka in ženo. Tih, delaven si je postavil svoj
dom. Z velikim hrepenenjem je čakal dan
slovenskega obhajila svojih otrok. — 30.
maja je nenadoma umrl rojak Ivan Vresk
ter zapustil ženo in 4 otroke, za katere je
vedno izredno skrbel. Naj dobri družinski
oče počiva v miru!

V porodišnici v Lille je bil krščen 27.
marca Francois Jean Potekev.

V Henin-Lietard je bila 24. aprila kršče-
na Avrelija Cene, 5. junija pa v Méricourt-
Mines Roland Friderik Žizek. — V nede-
ljo 5. junija je bil tudi krst Dominike
Razložnik.

5. junija sta prejela slovesno obhajilo
Edvard Langer in Vladko Felicijan.

Slovenski novomašnik g. Franc Rode iz
Pariza bo prišel opraviti slovesnost nove
maše tudi med naše rojake v Pas-de-Calais.

Zato je velika milost in sreča, ko Bog pokliče
koga za duhovnika, pa tudi velika odgovornost in
težak križ, ker danes življenje duhovnika ni lahko.

Slovenski izseljenci v Franciji smo veseli, ko med
nami eden sinov našega naroda stopa te dni pred
oltar. Veseli smo, ker vemo, da bo pred Bogom za-
stopal nas vse. Iskreno mu čestitamo, pa tudi gore-
če molimo zanj, da bo njegova duhovniška pot le-
pa, lepa v duhovnem smislu, ker vemo dobro, da
bo življenje zahtevalo od njega mnogo žrtev in
premagovanj.

Novomašnik č. g. Franc Rodé je bil rojen leta
1934 v Ljubljani; doma je pa iz Rodice
pri Ljubljani. Leta 1945 je prišel s svojo
družino na Koroško, kjer je začel gimnazijski študij,
katerega je končal v Argentini, kjer mu je
umrl oče.

Tam je 1. 1952. stopil v bogoslovje k lazaristom.
Ko je končal filozofske študije, je najprej študi-
ral na papeški univerzi v Rimu, nato pa prišel v
osrednjo hišo Lazaristov v Parizu ter študiral na
Katoliškem Institutu v Parizu.

V subdiakona je bil posvečen 29. jun. 1959, v dia-
kona 4. oktobra 1959, v duhovnika pa 29. junija
letos.

Novo sv. mašo bo daroval v nedeljo 3. julija v
Parizu, ponovil pa bo novo mašo 10. julija v Bru-
ay (Pas-de-Calais), 12. julija v Aumetzu, 13. julija
v Tucquegnieux, v nedeljo 17. julija pa v Mer-
lebachu.

Novomašnik
bod'
pozdravljen!

Tako poje verno slovensko ljudstvo vsakokrat, ko
doživlja srečo in milost, da je eden od njegovih
sinov poklican, da kot duhovnik stopi v božjo služ-
bo.

Kristus je prišel med nas, da nam je s svojim
naukom odkril neizmerno lepoto božje resnice in
da nam je s svojim odrešenjem odprl neizčrpane
zaklade božje milosti.

Kristusovo delo med nami nadaljujejo duhov-
niki, ker nas učijo božjo resnico in ker nam posre-
dujejo milost Kristusovo.

Pri oltarju, pri sv. maši, duhovnik v Kristuso-
vem imenu obnavlja Gospodovo daritev, po posve-
čenju svete hostije zagotavlja Kristusovo prisotnost
med nami, v spovednici v Kristusovem imenu od-
pušča grehe, pri delitvi zakramentov posreduje
božjo milost in pri poučevanju božjo resnico.

To redko slavje bo 10. julija v Vendin-le-Vieil (Fosse VIII) ob štirih popoldne. Iz Bruay-a in Méricourt-a bo vozil avtobus, iz ostalih bližnjih kolonij pa se poslužite rednih avtobusnih zvez. Gospod novomašnik, pristočno pozdravljen!

15. avgusta bo spet tradicionalno romanje na Loreto. Avtobusi vozijo iz Bruay, Méricourt-Mines, Fosse VIII, Liévin (Fosse Ić). Prijavite se pravočasno! Spored romana: Ob 10. slovesna sv. maša s pridigo, nato položitev venca na grob neznanega vojaka. Odmor do dveh. Ob 14. bo procesija in pete litanije. Vsi lepo vabljeni na romanje! Novo mašo in romanje na Loreto izrabite za prejem sv. zakramentov. Naj nas vse Brezjanska Marija Pomagaj približa k svojemu evharističnemu Sinu.

PARIZ

Slovinci imamo vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli MONTCHEUIL, 35 rue de Sèvres, Paris 60, métro: SEVRES-BABYLONE. Tudi v poletnih mesecih bo sveta maša vsako nedeljo, prav tako tudi na praznik Marijinega Vnebovzvetja 15. avgusta.

Kot napovedano: 3. julija v Parizu

nova maša slov. rojaka č. g. Fr. Rodé-ta ob pol 12. uri v kapeli čudodelne svetinje na Rue du Bac 140. (Métro: Sevres-Babylone), blizu naše kapele.

Vsi prijazno vabljeni!

POROČILI SO SE: 26. marca sta si pred oltarjem božjim obljubila zvestobo do konca življenja Ivan MEDVEDIČ iz Klane pri Reki, na slovensko-hrvaški meji, ter Uršula VALERO PEREZ, doma iz ORCE pri Granadi v bajni in skrivnostni Španiji. Svet postaja majhen, včasih nam je bilo marsikaj „španska vas“, sedaj pa ta ali oni naših rojakov v tujini prav v španski vasi odkrije svojo življenjsko družico.

17. aprila sta si pred Gospodom obljubila zvestobo France TROŠKAR in Ana REŽONJA, oba iz Dobrovnika v Prekmurju, oba si tukaj v Franciji, kot toliko naših rojakov, služita vsakdanji kruh.

30. aprila pa smo imeli novoporočence iz drugega dela naše Slovenije, iz domovine goriškega slavčka. Zakrament sv. zakona sta prejela Andrej BRATOŽ in Marija ŠKAPIN, oba iz VRABČ pri Gorici. Res moramo priznati, da je naša pariška slovenska skupnost res domovina v malem. Vsi

konci in vsi kraji naše lepe in nepozabljene domovine so tukaj zastopani. Pa pojdemo naprej s porokami, če ni konec.

28. maja sta se isti dan poročila dva brata iz Brezvice na Primorskem: Milan POČKAJ, ki je popeljal pred oltar Marjeto BANFI iz Dolnje Lendave, in Just POČKAJ (p. d. „CEFIZELJ“), ki se je poročil z Marijo ŠTURM iz Hruščice na Primorskem.

Bog daj vsem obilo sreče in blagoslova, pa tudi moči, da bodo znali živeti lepo družinsko življenje. Vzem tudi želimo, da bi čimprej našli svojo lastno srečo, ali v „stari“ Evropi ali v „novem“ svetu.

KRSTI: Otroci božji in člani Cerkve so postali: 24. aprila Valter Marjan PETRAC, sin Ivana Petrača in Vere Božič; 7. maja Stanislav POLANEC, sin Antona Polanec in Franciske Pančič, 8. maja Josip Alojz HANŽEK, sin Alojza Hanžek in Elizabete Slosu, in dne 21. maja Herman BIZJAK, sin Hermana Bizjaka in Marte Krapeč. — Sami fantički, slovenska vojska ima še bodočnost. Naj bi bili vsi v ponos Cerkvi, narodu in staršem, ki naj najdejo pozneje v svojih otrocih ljubezen in podpora.

PRIREDITVE: Na velikonočni ponedeljek smo poromali v Lisieux, k Mali Tereziki, kjer so se nam pridružili Slovenci iz Lisieux-a. Popoldne so tam naši fantje na splošno zadovoljstvo ponovili igro „Občinski tepček“. Zvečer smo se srečno vrnili v Pariz, čeprav je bil vlak huje natrpan kot metro včasih.

Zadnjič smo napovedali veseloigro „NEVESTA IZ AMERIKE“. Uspeh je presegel vse napovedi. Kdor pozna Pariz in težave v njem, zlasti pa težave, ki so združene z organiziranjem kake skupne prireditve, namreč gospodarske in tehnične težave (čeprav imamo vso svobodo) bo razumel, koliko truda je položenega v vsako tako prireditev. Naša dekleta so se sijajno odrezala, čeprav so imele težave med njimi tudi, da sta zadnji hip bili dve igralki zadržani zaradi nepredvidenih okoliščin in sta morali drugi dve prevzeti njuni vloge.

Dekletom in ženam, ki so pri igri pokazale svoje igralske zmožnosti in svojo požrtvovalnost, čestitamo, in se njim in drugim, ki so pomagali, da je celotna prireditev res lepo uspela, zahvaljujemo. Bilo je tako lepo in zabavno ter prijetno, da smo okrog polnoči kar težko izpraznili dvorano.

Lep uspeh bodi vsem, vzpodbuda za nadaljnje požrtvovalno sodelovanje za skupno slovensko stvar. Tak uspeh je obenem veselje in tudi najlepše plačilo za vse.

Žalovanje. — 22. aprila je zatisnil oči slovenski zdravnik z Goriškega dr. **Rudolf Stres**, čigar družina je mnogo trpe-la med vojno radi nemškega preganjanja. Po vojni je v težkih okoliščinah preživel drugi del svojega begunstva sam, ker je med vojno zgubil ženo in sina. Po dolgem času so mu Nemci dali odškodnino, a ga je že 2 meseca nato Bog vzel v večno domovino. Pokopan je bil 28. aprila. — Beguncu Francu Klobučar je v domovini umrla me-seca maja njegova mati. — Rajnih se spo-minjamo v svojih molitvah; tistim pa, ki žalujejo, izrekamo sožalje.

EMIGRACIJA. — V Kanado so odšli: **Ciril BEVK** iz Kladja pri Cerknici, **Franc MIKUŠ** iz Pake pri Borovnici, družina **GOLOBIČ**: mož **Anton**, doma iz Krvavčjega Vrha v Beli Krajini, že-na **Marta Kelenc** iz Velike Polane v Prekmurju, in hčerka **Marija Terezija**, ki je bila rojena v Parizu. — V Avstralijo je odšel **Silvan FRANCA**, doma iz bližine Kopra.

CREUSE. — Pri naši službi božji 29. maja v Clugnat smo kar lepo zapeli.

LISIEUX. — Na velikonočni ponedeljek smo se zbrali s pariškimi Slovenci dopoldne pri grobu sv. Terezije Deteta Jezusa, popoldne pa pri slovenski igri. Fotografija kaže skupino pred baziliko

LOIRET. — Slovenci v Loiretu delamo in se tru-dimo, kot vsi drugi. Na belo nedeljo smo se zbrali

Novoporočenca iz Luzancy

pri sv. maši v Tivernonu in kot Vam priložena sli-ka kaže, smo kar številni.

Na žalost tudi bolezen zajde med nas. **Matija PAL** je še vedno v bolnici, **Franc VOGRIN** pa je bil operiran. Obema želimo ozdravljenje.

LUZANCY (Seine-et-Marne). — 7. maja smo ime-li slovensko poroko, ko sta stopila pred oltar **Ivan JAKLIN** in **Albina HOZJAN**; kot na sliki vidite sta novoporočenca, ki ju je poročil č. g. Čretnik, vza srečna; pa tudi vsi svatje so bili, katerim so Gjerkeševi pripravili lepo gostijo. (Na gostiji bi človek bil mislil, da se več kot polovica Prekmur-cev piše Gjerkešt!).

BAR-LE-DUC (Meuse). — Na binkoštno nedeljo smo se zbrali pri sv. maši, katero je daroval g. Čretnik iz Pariza. Bili smo veseli, da smo zopet imeli slovenskega duhovnika v svoji sredi.

LYON. — V Avstralijo sta odšla **Roman PERKO**, doma iz Celja, z ženo **Ivano VREČKO** iz Ponikve pri Grobelnem. Pogrešali ju bomo, saj nam je g. Perko pomagal in urejeval zadeve, kadar koli je bilo potrebno. Za njuno požrtvovalnost se obema lepo zahvaljujemo in jima želimo vse dobro v novi deželi.

LA MACHINE (Nièvre). — Na praznik Vnebohoda smo imeli po 20 letih zopet skupno slovensko sv. mašo, katero je daro-val za vse žive in pokojne naše izseljence g. ravnatelj Čretnik iz Pariza. Bili smo veseli, posebno ker nam je obljubil, da bo odslej večkrat prišel med nas.

Vse izseljence lepo pozdravljamo. Nismo še pozabili, da smo Slovenci. Že izpred voj-ske imamo svoje društvo, ki se je preje imenovalo Društvo sv. Barbare, sedaj pa Bratstvo in Edinstvo, ki dobro deluje, vkljub težavam, ker se eni staramo in ker je pri mladih včasih težko vzbuditi zani-manja.

7. maja sta se v Trois Vèvres poročila **Martin JAN**, čigar oče je doma iz Kavc pri Velenju, in **Marija POJE**, ki je prišla v naše kraje pred letom iz Drage ob Kolpi.

15. aprila smo ob številni udeležbi soro-jakov pokopali dolgoletnega člana našega slovenskega društva **Karla VRBOVŠEKA**, doma iz Podčetrtka. Zapustil nas je v sta-rosti 60 let. — V mesecu aprilu nas je za-pustil **Karel CVETKO**; doma iz okolice Žalca, umrl je v Decize.

*Slovinci iz
La Machine
v Franciji vas
pozdravljajo.*

Drugih novic zaenkrat nimamo, sedaj so pred nami poletni meseci in mnogi se že veselimo, da bomo zopet obiskali svoje domače kraje.

PUY-DE-DOME. — V nedeljo 22. maja smo se zbrali pri slovenski službi božji v La Combelle, naslednji dan pa v Charbonnier.

Hčerka ge. Kočnar, **VALERIJA**, je po Veliki noči odšla k sestram iz Prado, katere požrtvovalno delujejo v Uzat. Materi je gotovo težko, ker je izgubila pomoč, ki bi jo potrebovala, jo pa na drugi strani tolaži misel, da je služba Bogu in ljudem najvišje, kar more človek izbrati.

29. maja smo krstili malega Patrika Kočnar, 19. junija pa Martino Kukovičič.

MARSEILLE. — Na binkoštni praznik je msgr. Kerec poročil v cerkvi v Septèmes (Rhône) naša rojaka iz Novega mesta, Bogomila **HUČ** in Alojzijo **PLEŠKO**.

NICE

Pater Jakob ima z nami dosti dela, vsi smo veseli, da ga imamo med sabo, upamo, da je tudi on z nami zadovoljen. Za tiste, ki morda še nimajo njegovega naslova, ga še enkrat napišemo: **P. Jakob VUČINA**; St. Barthelemy, 11 Montée Claire Virenque, Nice.

V Avstralijo so odšli: **Danilo MRŠNIK** s Primor-

ske, **Franc SABOTIČ** iz Stanovišča pri Kobaridu in družina **Milana GALIČ**.

OB LUKSEMBURGU

Velikonočne praznike smo Slovenci iz Aumetza in okolice letos še posebej doživeli in občutili pri sv. mašah, kjer smo, hvala Bogu, v lepem številu zopet prepevali in slišali naše lepe vstajenjske pesmi. To pot je bil že pravi zbor moških in ženskih glasov. Le še tako naprej! — Iskreni Bog plačaj velja msgr. **Grimsu**. Hvaležni smo mu, da nas je obiskal in da smo pri njem mnogi mogli opraviti velikonočno spoved.

V maju mesecu smo imeli Slovenci iz Aumetza pri Marijinem oltarju v župni cerkvi šmarnično pobožnost s kratkim branjem Marijinega življenja, petimi litanijami in blagoslovom. Vsakikrat smo odhajali na svoje domove z zadoščenjem v srcu, da smo izkazali Mariji čast in hvalo in jo prosili, naj nam pomaga. Škoda le, da je bilo tako malo moških.

Ga. Vončina je v Crusnes-u, ko se je peljala s kolesom, nesrečno podrl avto. Ob padcu na trdo cesto si je zlomila desno ključnico in se močno udarila na glavi. Leži na domu svoje hčere Marije v Crusnesu.

Želimo ji skorajšnje ozdravljenje; prav tako ge. **Kunej** (starejši) in ge. **Weber**, ki sta morali zaradi notranjih bolezni tudi v bolnico.

Letos je bilo 25 let, odkar Slovenci romamo v Habsterdick. Bog nam je bil naklonjen tudi z lepim dnevom. Slovenci iz Aumetza in okolice smo napolnili en avtobus, Slovenci iz Tucquegnieux pod vodstvom g. Jankoviča pa drugega. S seboj smo ponesli letos tudi društveno zastavo Delavskega podpornega društva iz Aumetza, katero je nosil g. Luka Golob in Zastavo Pevskega društva iz Audun-le-Ticha, (ki zaradi pomanjkanja članov ne obstoja), pa g. Franc Jereb. Slovenci iz Tucquegnieux so povečali slovesnost popoldanske Marijine pobožnosti z lepimi narodnimi nošami.

TUCQUEGNIEUX-MARINE. — Stvarnik je rekel: »Šest dni delaj, sedmi pa počivaj!« To velja menda v gotovi meri tudi za postni čas. Naj bo že tako ali tako, dejstvo je, da so po nekaterih krajih vpeljali postni oddih, ki ga praznujejo na nedeljo sredi posta. Tudi v prijazni luksemburški deželici je tako. Zvedeli so tam za slovenske harmonikarje, mandoliniste in kitariste iz Tucquegnieux in zaželeli so videti slovenske narodne noše. Tako se je zgodilo, da so nas povabili in da smo odšli 20. marca v mesto Niedercorn pri Differdange-u. Dva velika, odprta, prav lepo okrašena voza so nam pripravili. Na prvega so sedli godci, drugi je bil pa namenjen narodnim nošam. Nekaj teh oblek so nam — kakor lani — tudi letos posodili v Merlebachu, nekaj smo jih pa sami naredili. — Merlebachčanom izrekamo na tem mestu lepo zahvalo za pomoč. — Po ulicah, natrpanih hvaležnega občinstva, so zadonele lepe slovenske pesmi. Narodnega veliko, nerodnega pa ni bilo ničesar v tem sprevodu, ki je imel poleg šaljivega tudi estetski značaj, in ki je trajal nad dve uri. Mraz je proti koncu nekoliko oviral pravo razpoloženje, vendar smo vztrajali. Po končani prireditvi so nas pa Niedercorčani izvrstno pogostili. Veselo prepevajoč smo se v udobnem avtobusu vrnili domov z zavestjo, da smo se Luksemburčanom dostojno predstavili. Vsem, ki ste pri tem tako požrtvovalno so-

delovali, ki se niste ustrašili ne truda ne stroškov: Bog plačaj! Tista pesem, v kateri gleda gorenjski »oča« Triglav na Slovenijo, in ki pravi, da je vihar marsikaj razdjal, narod pa zmeraj stal, se vedno znova uresničuje.

Nismo še omenili (oprostitel!), da so darovali naročniki Rože, Selšek, Mikuž, Zorko in Gričar poleg običajne naročnine še skupno vsoto 2000 Fr. za »Našo luč«. Bog povrni!

OB NEMŠKI MEJI

Iz naše pisarne:

Še predno so zacvetele šmarnice, so nekatere starše razveselili novorojeni otroci: Arlette-Anna Ilien, hčerka Jožefine Marjanič in Eugena Ilien, krščena v Merlebachu 10. 4. 1960; 1. maja je bil krščen pri Marijinem oltarju v Habsterdicku Dominik-Franc Šumej, sin Leonarda Šumej in Franciške Korošec; 22. maja: Kristijan-Marija, hčerka domačina Werner in Lidije Selan v Hasterdicku; istega dne je bil krščen Ferdinand Deželak v Merlebachu. Marija, naša dobra nebeška Mati, naj spremlja otročiče v življenju, da bodo srečno dosegli cilj, za katerega so ustvarjeni!

V veselem upanju na srečno bodočnost so sklenili v cerkvi sv. zakon: Jakob Štriker in Stanislava Budna iz Cité Jeanne d'Arc dne 16. 4. v Merlebach, Franc Župevc in Marija Šinkovec iz Freyvinga dne 18. 4. v Freyvingu, Pavel Gobin in Milka Vidov iz Freyvinga, dne 23. 4. v Merlebachu, Anton-Angelo Pavan iz Kanade in Marija Sušnik dne 30. 4. v Merlebachu, Janez-Pe-

Nekaj Slovenk iz La Combelle v Franciji.

Slovenci iz Loiret (Francija)

ter Guldner in Antonija-Karolina Jeruc, dne 7. maja v Merlebachu. — 4. junija je bila v Ars-Laquenexy (Mlle) tudi poroka Kristine Berden z Raymondom Lacour. Vsem tem želimo, da bi se njihove želje in molitve, ki so jih opravili pri oltarju, uresničile! Naj jih vodi božji Ženin!

Zvonovi raznih župnij so nam žalostno naznanili, da so se poslovili od tega sveta: Ludvik Lešnik iz Vitanja pri Celju, umrl zadet od kapi, dne 23. 5., v Petite Roselle in istotam cerkveno pokopan 25. maja. — Frančiška Danjko, vdova po Janjaku, 75 let stara, umrla 24. maja v bolnici Hochwald, cerkv. pokopana 27. maja v Merlebachu. — Anton Gorenjc iz Škovca pri Mokronogu, 53 let star, umrl 27. maja v Hospice Ste. Elisabeth v Merlebachu, cerkv. pokopan 30. maja v Merlebachu. — Ana Štrukelj, roj. Urek, nesrečno umrla 28. maja na domu Cité Chapelle, stara 22 let. — Janez Kovačič iz Creutzwalda, star 62 let, umrl 28. maja v Creutzwald, cerkv. pokopan istotam 31. maja. — Franc Žerjal iz St. Danijela na Primorskem, umrl po težki bolezni v Morsbach-u 30. maja, cerkv. pokopan istotam 2. junija.

Vsem rajnim želimo večni pokoj. Vsem sorodnikom krščansko sožalje! Različno smrt so imeli rojaki, vsi pa nam kličejo isto: nikar ne mislite samo na svoje telo, pomislite na svojo dušo, ki ne umrje!

Minil je majnik. Vsako sredo smo se zbirali pri Mariji z Brezij v Habsterdicku. Pridnim pevkom so pomagali tudi moški. Tako smo imeli res lepo Marijino slavnost, kadar je bila tamkaj naša sv. maša. Slovesno smo pa praznovali 25-letnico,

odkar prihajamo na to božjo pot. Na binkoštni nedeljek, 6. junija, se je zbralo na stotine rojakov od blizu in od daleč pri Mariji Pomagaj. Vsa društva so na ta dan odpovedala izlete, pevske vaje, sestanke. Tri zastave so lepo spremljale Marijo pri popoldanski procesiji, belo oblečene deklice so nosile Marijo in še manjše so kot angelčki obdajale ob obeh straneh Marijo, Kraljico Slovencev. Naši možje so okrasili pot v bližini kapele, naše pevke iz Habsterdicka so spletle vence okrašene z rožami, darovanimi od ge. Pavle, por. Stokowski iz Creutzwalda. Slov. cerkveni pevski zbor iz Merlebacha „Slomšek“ je prav lepo zapel pri slovesni sv. maši dopoldne in popoldne pri litanijah in procesiji. Veliko pozornost so zbudile posebno žene in otroci v narodnih nošah iz Tucquegnieux, kar je Mariji in tujcem še bolj pokazalo, kako naš narod ljubi Marijo

K lepemu slavlju je prišlo kar osem naših duhovnikov, 4 francoski in en poljski. Cerkev je bila dopoldne in popoldne polna rojakov, ki so z odprtimi srcem poslušali govornike: č. gg. Čretnika, Kavalarja, Žaklja in Hoffmann-a. Ostanimo zvesti veri, zvesti svoji nebeški Materi. Molimo še za druge, da se vrnejo k molitvi, verskemu življenju po moči Sv. Duha in priprošnji Marijini. To misel so vsi poudarjali. Ob enajstih je s petjem spremljala službo božjo vsa cerkev, pri čemer so začenjali zbori iz Habsterdicka in od drugod. Za red je skrbel poleg domačih rediteljev posebno še g. Motore, ki je ves navdušen še od časa pred 25 leti, prihitel iz Creutzberga, da je pomagal pri pripravah in na dan proslave, da je šlo vse točno po načrtu. Spovedovanje so oskrbeli č. gg. msgr. Zupančič, Kunstelj iz Londona, ter gg. Dejak in Flis.

Ni mogoče, da bi se slehernemu posebej zahvalil. Z veseljem ugotavljam, da so vsi duhovniki in

verniki, ki so pomagali pri tej 25-letnici, lepo izvršili svojo nalogo. Vsi navzoči ste z lepim obnašanjem in molitvijo pokazali svetu, da Slovenci ljubijo Marijo, in da ni na svetu sile, ki bi nam mogla to ljubezen iztrgati iz srca!

Po blagoslovitvi avtomobilov in motornih koles smo se poslovili ter z lepimi vtisi odšli na vse strani vzhodne Francije. S seboj smo odnesli lepo fotografijo Marijinega oltarja.

Sporočilo za romanje v Lourdes:

Sporočili so nam: Bolniški romarski vlak odpelje 22. 8. iz Metza in pride 23. 8. v Lourdes. Nazaj odide 29. 8. ter pride 30. 8. v Metz. V Lourdu torej 6 dni! Vožnja na obe strani stane 12.990 frankov, hrana, obnevanje v Lourdes za 6 dni: 9.500 frankov torej skupno 22.500 frankov. Priglasite se in plačajte do konca meseca julija pri podpisnem ali pri vodstvu na škofiji v Metz, za okolico Aumetz pa pri č. g. Dejaku Antonu v Aumetzu. Izbrali smo si ta vlak, ker ostane ta najbolj dolgo v Lourdes, kar je za nas najbolj važno. (Naslov škof. vodstva: Secrétariat des Pèlerinages messins 30, Rue de Tivili, Metz, Queleu (Moselle). — Marsikateri starejši ljudje bi se romanja radi udeležili, a je pokojnina premajhna. Prosim sinove in hčerke teh ljudi, naj napravijo še to — morda zadnje — veselje svoji materi ali očetu, da mu darujejo toliko, da bi mogel iti enkrat v Lourdes, kar je morda želel celo življenje, pa ni imel časa, ko je skrbel za nje! Storitve to veselje staršem!

Zahvaljujem se končno za vse, kar ste mi rojaki storili dobrega za moj god. V srcu sem bil resnično poln veselja, ko sem slišal vaša — preprosta — pa tako globoka voščila, ko sem prejemal vaša darila, ko smo končali sv. mašo po raznih krajih. Še ključem vsemogočnega Boga in našo nebeško Mater, naj vam in vašim otročičem tisočero poplačata vašo dobroto! Tudi od odaljenih krajev in Aumetza in drugod sem prejel lepa voščila: Bog vas vse blagoslovi, Bog vam plačaj. — Stanko iz Merlebacha.

LUKSEMBURG

Slovenci iz Velike vojvodine Luksemburg smo se 20. marca udeležili sv. maše zadušnice za pok. kardinala Ste-

pinca, ki jo je daroval naš prijatelj č. g. Molitor. — Na velikonočni ponedeljek pa je prišel med nas č. g. Dejak z onstran meje; tako smo mogli slišati božjo besedo v slovenskem jeziku in se po slovensko spovedati.

MOERS. — Zopet sta naš dva zapustila. Prvi je rojak Jakob Kotnik, iz Dola pri Hrastniku, ki je umrl star 75 let. Jožefo Pangerl, doma iz Stične na Dolenjskem, je zadela možganska kap. Še pred kratkim je obiskala svoj dom in sorodnike v Sloveniji. Bog daj obema večni mir in pokoj, ostalim pa tolažbo. Ne vemo ne ure ne dneva, kdaj nas Bog pokliče.

OBERHAUSEN (okolica)

Po sv. KRSTU je Bog sprejel med svoje otroke v naši izseljenski družini kar štiri malčke: Vilija Lesjak, sinčka Pongraca iz Markovcev na štajerskem, in Kristine roj. Nadisberg iz Male vasi pri Ptuj, 3. aprila; Ladislavo Marijo Oblak, hčerkico Vladimirja iz Topola pri Begunjah, in Doroteje roj. Stražiščar iz Begunj pri Cerknici, 24. aprila; Albinko Mislovič, hčerkico Stanka iz Zavřča pri Mariboru, in Albine roj. Štrajhar iz Kamnika pri

Slovenska poroka v St. Johannu, ženin Franc Vedrač, nevesta Terezija Mešnjak

Ljubljani ter Željka Pavlinič, sinčka Ivana iz Ste-njevaca, in Nade roj. Koluvija iz Kniskega polja pa 1. maja. — Mlada Lesjakova družina stanuje v Mettmanu, ostale tri pa v Osterfeldu. — Želimo, da bi vsi malčki hitro rastle v veselje staršem in Bogu!

Poroke: Martin Skraban, roj. v Doležovju na Štajerskem, sedaj rudar v Osterfeldu, je pripeljal pred oltar svoj mlado nevesto Frančiško Skaper, roj. v Kuzmi na Štajerskem, v soboto 14. maja, Maksimilijan Sovdat, roj. v Libušnjah v Soški dolini, sedaj delavec v Duisburgu-Hamborn, pa nevesto Ilso Skibitzki iz Hamborna v nedeljo 22. maja. »Bog z vami v novo življenje!« Družini Sovdat želim tudi srečno pot v Kanado!

Kot je videti, bomo še in še praznovali »ohceti«. Precej fantov išče potrebne dokumente in zvezo z duhovnikom, ki jim pri tem rad pomaga. Poroka je res najlepši dogodek v življenju fanta in dekleta. Zato je prav, da se na ta dan lepo pripravi, t. j.: s cerkveno poroko. Enostranska poroka pač visi na eno stran. Zato naj vsi tisti, ki svojega zakona še niso uredili pred Bogom, to čimprej store! Duhovnik je vedno pripravljen pomagati. Ko ste sedaj v svobodnem svetu, strah ni več na mestu! V svobodnem svetu se skrivajo samo otroci, ne pa odrasli.

Nesreča: Cesta je zopet pograbila mladega slovenskega fanta. Leopold Flis, komaj 22 letni rudar v Oberhausen-Osterfeld, se je v noči med 7. in 8. majem z motorjem smrtno ponesrečil. Pokopali smo ga 12. 5. v Osterfeldu na pokopališču Wittekindstrasse. Naj počiva v miru! Staršem in sorodnikom iskreno sožalje! Nauk za naše fante v Porurju: »Vozite z bencinom in ne z alkoholom!«

HILDEN: V nedeljo 22. maja je bila ob pol šestih popoldne slovenska sv. maša v kapeli bolnice na Walderstrasse. Po maši smo se zbrali v Kolpinghausu in tam preživeli večer v prijetnem kramljanju. — Prihodnjic pride slovenski duhovnik v Hilden v nedeljo 10. julija. Sv. maša bo zopet ob istem času in v isti kapeli kot do sedaj.

REPELEN: Naše službe božje na prvo nedeljo v juliju, t. j. 3. 7., v Repelenu ne bo. Pojdite že dopoldne k nemški maši.

*

ALSDORF / Aachen: Dušnopastirsko službo za Slovence v škofiji Aachen je prevzel izseljenski duhovnik Ciril Turk. Stanuje v Oberhausen/Sterkarde, Inselstrasse 31, telefon 60 201. Slovenci iz Okolice Aachena: Alsdorf, Merstein, Hoengen, Eschweiler, Kohlscheid, Herzogenrath se obračajte v dušnopastirskih zadevah nanj. Enkrat na mesec bo imel uradne ure v župnišču pri Christ König Kirche v Alsdorf/Busch. Vsako četrto nedeljo v mesecu bo v tej cerkvi ob 17. uri popoldne slovenska sv. maša. **Prihodnjic v nedeljo 24. julija.** Eno uro pred mašo lahko govorite z duhovnikom v župnišču. Pol ure pred mašo je prilika za spoved.

ESSEN (okolica)

Za božje otroke so bili sprejeti:

23. aprila v cerkvi St. Johann mala Ivanka, hčerka Ivana Dominik in Elizabete, roj. Wedenig. — 24. aprila v isti cerkvi mali Jožek, sinko Jožefa Božiča in Katarine roj. Štajnkar. — 30. aprila prav tam Francek, sinko Martina Gabrič in Angele roj. Rojšek. — Istega dne, a v cerkvi St. Thomas sestrici Silvija in Sonjica, hčerkici Jožeta Bukovec in Gizele roj. Senftenberg. — 15. maja, v Marijinem mesecu, v cerkvi St. Johann Brigita, hčerka Franca Milar in Jelene roj. Novinščak. — Kar šest krstov v tako malem času, dobrih treh tednih! Upamo in želimo, da se malčki dobro razvijajo, v veselje svojih zaščitnikov, staršev ter botrov in botric!

Do smrti so si obljubili zvestobo pred poročnim oltarjem:

Končan Valentin iz Poljan nad Škofjo Loko ter Pegam Marija od Sv. Lenarta nad Škofjo Loko. Poroka je bila 23. apr. v Marijini cerkvi v Osterfeld-Rothebuschu. Nevesta je za ženinom prihitela iz domovine, sedaj stanujeta v Wuppertalu. — Vedrač Franc iz Ptuja je vzel za življenjsko družico Mešnjak Terezijo iz Prevalj na Koroškem. Poročila sta se 14. maja v cerkvi St. Johann v Altenessenu. — Hafner Marjan iz Gorenjske pa si je izvolil Harperscheidt Elso. Poroka je bila v isti cerkvi 23. maja. — Videc Stanko iz št. Ruperta nad Laškim je popeljal pred oltar Kos Ivico iz Castrop-Rauxela. Poročni obredi so bili v cerkvi sv. Frančiška v Ca-

*Na slovenski
prireditvi
1. maja v
Essenu.*

strop-Schwerinu 27. maja. — Vsem parom kličemo: na mnoga srečna leta! Ne pozabite, da boste tolažbo v težkih urah, ki gotovo pridejo, končno našli le pri Bogu!

Na belo nedeljo, dne 24. aprila, je precej naših otrok šlo k prvemu sv. obhajilu. Prejeli so Jezusa v svoje srce v različnih župnijah, vsak tam, kamor pripada. Krajevni župniki in učiteljice so jih za to priliko res lepo pripravili. Starši prvoobhajancev naj ne pozabijo svoje otroke navajati k pogostemu prejemu zakramentov. Naj ne mislijo, da je z enkratnim prejemom obhajila vse opravljeno.

Ljudje radi bero slovenske knjige. O tem priča izposojanje knjig iz knjižnice, ki je pri obeh duhovnikih in kjer jih lahko dobe vsak ponedeljek med uradnimi urami. Skoraj vedno so knjige domala izposojene. Potrebovali bi jih še več. Zato smo se pred meseci ponovno obrnili na Državno založbo Slovenije v Ljubljani, kjer smo jih hoteli kupiti lepo število. A dosedaj še nismo prejeli nobenega odgovora. Je ta molk načrten, ukazan od višjih inštanč? Zelo nas zanima.

Uradne ure obeh slov. duhovnikov so ob ponedeljkih od 9 do 12 dopoldne ter od 3 do 6 popoldne. Na ta dan sta oba duhovnika v Essenu in Oberhausenu vedno doma, druge dneve ne vedno.

1. maja, na praznik sv. Jožefa delavca ter

vseh delavnih slovenskih ljudi v Porurju, smo imeli v Kolpinghausu v Altenessenu, v moderno urejeni dvorani, slovensko prireditev s plesom. Začeli smo že ob 3 popoldne. V prvem delu je nastopil g. Milan Kessler iz Massena, ki nam je zapel nekaj slovenskih narodnih. Na klavirju ga je spremljal g. Lojze Lampret iz Kettwiga. Č. g. Ciril Turk iz Oberhausena je pokazal barvne posnetke iz domovine ter prizore iz izseljenskega življenja med nami. Slovenski duhovnik iz Essena je v krajšem govoru pokazal na vrline in pomanjkljivosti naše slovenske skupnosti v Porurju. V drugem delu je igral plesni orkester Jelčič domače in druge valčke in polke. Ob prijetni zabavi je kmalu potekel čas. Splošno mnenje je bilo, da je prireditev res lepo uspela, le da postrežba s kranjskimi klobasami ni bila ravno najboljša ter da smo prehitro končali. Za dober uspeh prireditve pa se imamo zahvaliti predvsem našim mladim ljudem, ki so skrbeli za red in dober potek prireditve. Vsem, ki so se za to žrtvovali: najpristrčnejša hvala!

15. maja smo poromali v Neviges. Zbralo se nas je lepo število, ki smo počastili Marijo, našo Mater in zavetnico. Zlasti razveseljivo je bilo, da se je zbralo toliko starih slovenskih naseljencev kot še nikdar doslej. Prišli so iz Gladbecka, Essena, Castrop-Rauxel, Duisburga. Prijetno je bilo tu-

di po romanju, ko smo se zbrali na skupni pomenek. — V Nevigesu je maša vedno vsako tretjo nedeljo v mesecu ob pol petih popoldne.

NIZOZEMSKA

Čvrsto je na velikonočno jutro pri slovesnem vstajenju odmevala slovenska pesem Gospodovega vstajenja po ulicah holandskega naselja. Človek bi mislil, da je nekje v Sloveniji. Naši vrli pevci in pevke si morejo težko misliti kako odlično nalogo vrše v slovenski skupnosti v tujini s svojimi dobro pripravljenimi nastopi.

Vsej naši skupnosti na Nizozemskem ključimo: »SLOŽNO IN POGUMNO NALPREJ!« To bo edini odgovor tistim, ki se vesele naših trenutnih težav.

»Sadjarsko in vrtnarsko društvo« iz Ljubljane je ob obisku zap. Evrope bilo gost tudi Slovencev na Nizozemskem. Pod pokroviteljstvom »Zveze slov. kat. društev« je bil organiziran družabni večer, ki je rodil prav lep uspeh. Izseljenci so goste pričakali v nabito polni dvorani. Pozdravno besedo je v imenu Zveze slov. kat. društev izrekel g. Pepi Drenovec. Pevski zbor »Zvon« je ubrano zapel dve narodni pesmi. »Veseli Celjani« pa so vsem prisotnim postregli z živahnimi domačimi melodijami. Živahno ploskanje in dobro razpoloženje je hitro napolnilo dvorano. Za goste je bilo prijetno presenečenje prijazen nastop naše lepe folklorne skupine.

Tovrstni stiki z domovino so koristni, a nekoliko tvegani zaradi poznanih razmer v domovini.

Zvesto so se rojaki vse nedelje zbirali k šmarnicam. Pri nagovorih smo gledali na dogodke sodobnega sveta v luči opominov fatimske Marije. Spoznali smo, da je »NAZAJ K BOGU« poglaviten klic sodobnosti.

Zadnjo nedeljo v majniku je društvo sv. Barbare v Heerlerheide priredilo »Materinsko proslavo«. Z nagovorom, deklamacijami, petjem in zakusko smo počastili hvalili za njihove skrite žrtve.

ljubezen naših dragih mater ter se jim za-

Mlado ognjišče: V Heerlerheide je g.

Franc Jančič popeljal pred oltar svojo nevesto gdč. Reziko Kozole. Pevci in pevke »Zvona« so poročne obrede zvestih sodelavcev spremljali s slovensko pesmijo. Mlademu paru toplo čestitamo in želimo vso srečo!

Naši bolniki: Že dalj časa boleha rojak g. Frelih iz Brunssuma. Rudarska bolezen muči g. Belušiča iz Heerlerheide. Z veseljem sporočamo, da se je g. Čebinu iz Eygelshovena zdravje obrnilo na bolje. G. Ivan Banič, ki je sedaj v okrevališču Horn pri Roermondu, se dragim rojakom zahvaljuje za živo pozornost, ki so mu jo skazovali, ko je bil v bolnici v Heerlenu.

Novi grobovi: V Eygelshovenu je v Gopodu zaspal zvest podpiralec naše skupnosti g. Obštetar. Žalujemo izrekamo iskreno sožalje. Naj počiva v miru! O pogrebu g. Janeza Reberška v Lindenheuvelu poročamo na drugem mestu.

Glede skupnega potovanja v domovino se obračajte na rojaka g. Grila v Heerlerheide!

† Marija Robek

Ob nenadni izgubi moje ljube žene se z vso družino zahvaljujem vsem Slovincem tukaj v Limbrugu od bližu in daleč, da ste jo spremili na zadnji poti. Posebej se zahvaljujemo še č. g. Revnu za lepe besede ob odprtem grobu, vsem slovenskim društvom, zlasti »Zvonu«, ki je svoji članici

v slovo zapelo žalostinko »Vigred«, dalje društvu sv. Barbare in članom, ki so dali za venec in sv. maše; dalje g. Kurniku in družini za venec, zlasti za magnetofonski trak, na katerega je povzel zadnje pozdravne besede moje žene ob slavlju 30-letnice »Zvonovega« obstoja; č. sestri Justini najlepša hvala za tolažilno pismo. Vsem najlepša hvala za tolažilne besede in sožalja ob tej nepozabni izgubi. — Anton ROBEK s sinom Antonom in njegovo soprogo Cili Gril, s sinom Jožefom in njegovo soprogo Magdo Mavrič, z družinami Kozole, Gril in Mavrič.

Slovenci pred baziliko v Lisieux v Franciji na velikonočni ponedeljek.

SVEDSKA

Združenje Svobodnih Jugoslovanov v Švedski izdaja periodični razmnoženi list »Jugoslovan«. V letošnjem marcu si je izbralo nov odbor za dve leti. V odboru je več Slovencev, med njimi Ivo Cmager. V društvu je precej rojakov iz raznih delov Jugoslavije.

Slovenci v Venezueli so praznovali drugo obletnico, odkar se zbirajo k slovenski službi božji. Iz slik, ki so nam jih poslali, vidimo, da imajo na razpolago zelo moderno cerkev. Pogumno naprej!

KAKŠEN MORA BITI POLITIK

Starosta angleških politikov Winston Churchill se je pogovarjal z enim svojih mladih potomcev. Ta ga je vprašal, kaj vse potrebuje človek, da lahko postane dober politik ali celo diplomat. Churchill mu je odgovoril:

»Dober politik mora imeti debelo kožo kokor sloň, spomin kakor lisjak, potrpežljivost kakor bober, srce kakor lev, želodec kakor noj in humor kakor kavka. Vse to je pa premalo, če nisi trmast kakor mezej.«

V gostilni. — Policaj zasliši na vogalu ceste v Postojni kričanje iz bližnje gostilne. Podviza se in plane v gostilno, kjer vidi kričati pijanega moškega: »Zakaj tako kričite?« Pijanec odgovori: »Kličem svojega brata Janeza. Nič drugega ni.« Policaj: »In zato je treba kričati tako na glas?« Pijanec: »Seveda, Janez je v Mariboru zdajle...«

Hitri služabnik. — Gospod naroči slugi: »Tu sta dva ‚petaka‘, za enega mi kupi cigaret, za drugega pa slanine in črnega kruha.« — Sluga se vrne kmalu ves zbeigan: »Gospod, petaka sem dal v žep in zdaj ne vem, za katerega naj kupim cigaret in za katerega slanine?«

Čudna žival. — Marička in Janko gledata prvič v svojem življenju kenguruja v živalskem vrtu. »Glej, glej,« pravi Marička, »kakšna čudna žival! Kako je smešna in kako skače!« »To je kenguruj, so nas učili v šoli,« pojasni Janko, ki živali tudi še ni žive videl. »Poglej no, na trebuhu ima torbo. Zakaj jo pa ima?« vpraša Marička. »Torbo? Mhm. To je najbrž nabiralnik za pisma.«

Moderna ženska se zateče k vedeževalki. »V kristalni krogli vidim, da se boste poročili z bogatim, lepim in inteligentnim gospodom,« razloži vedeževalka bodočnost mladi obiskovalki. »Res? Krasno! Zdaj pa mi, prosim, še povejte, kako naj napravim, da se znebim svojega moža?«

Je razlika! Mlekar vpraša zjutraj pomočnika: »Jule, si dal vodo v mleko?« »Da, gospod!« »Pa saj sem ti rekel, da se ne sme nikoli dajati vode v mleko.« »Pač, saj ste mi rekli, vi sami ste tako rekli.« »Da, res sem govoril, ampak jaz sem rekel, da daj najprej vode v posodo in potem naliješ vanjo mleko. Tako človek lahko prisega, da ni dal niti kapljice vode v mleko, ker daje mleko v vodo. Razumeš?«

Mornarjeva molitev

Le ena je zvezda,
ki sije svetlo,
le ena edina
razjasne temo.

Ko plove v viharju,
skoz burne vode,
napolne mornarju
molitev, srce:

Oh. Oče mogočni
pokaži mi pot,
v noči grozotni,
me varuj zablod!

Naj zvezda vodnica
mi pošlje svoj žar,
naj bo tolažnica
v viharju vsekdar.

Tud' ona trepeče,
a sije svetlo,
nje srce boleče
ozdravljeno bo.

Glej, vozim v čolnu
jaz breme težko,
v viharju na morju
borim se s temo.

A vem pa le eno,
bo zasijal dan
in rešen bo čolnič,
priplul bo v pristan.

Milijoni na nebu
se zvezdic blešče,
le ena mornarju
razjasne srce.

Lojze Stegel, Francija

NEENAKOST NA SVETU

V Evropi je 1 traktor na 104 hektarje, na Daljnem vzhodu pa 1 na 8.500 hektarjev zemlje.

V USA je treba delati 10 minut, da zaslužiš za liter mleka, v Pakistanu pa 10 ur.

V Južni Afriki ima 3000 evropskih družin 42.000 km², medtem ko živi 100.000 domačih družin na 10.000 km².

Obe risbi sta na videz enaki. Če jih pazljivo gledaš, boš pa odkril, da na desni manjka več reči, ki jih je risar pozabil narisati. Katere so te reči? Sedem jih je.

Ali uganeš?

ODŠTEVALNICA

(kdor ni reven) — 2, — 1 (prvi potomec za očtom), (član slovenskega naroda) — 4, (število) — 1, — 1 (kdor se ga je napil) — 1.

Najprej reši vprašanje v oklepaju, nato odštej toliko črk in boš dobil začetek Pregljeve pesmi, ki označuje slovensko geslo.

ZLOGOVNICA

Iz zlogov: a, ab, av, b, ca, da, e, gla, gra, i, ja, ja, ko, lom, no, no, nje, o, p, ret, ro, rog, ržen, sa, stri, ten, va, va, vač, vi, vi. — Sestavi besede, ki pomenijo: 1. rokodelec, 2. svetopisemsko ime (Davidov sin), 3. iz rži, 4. druga, prva in sedem najsta črka v abecedi, 5. plot, 6. del telesa, 7. novo poročilo, 8. država v Evropi, 9. rešiti (po nemško), 10. žival, ki ima samo en rog, 11. eden glavnih delov sv. maše, 12. deklinško ime (v pomanjševalni obliki).

1	7
2	8
3	9
4	10
5	11
6	12

Če bereš pri teh dobljenih besedah prvo in tretjo črko od zgoraj navzdol, boš zvedel za lep pregovor.

POSETNIKA

TINE KARL

Ta človek je navdušen glasbenik. Na kateri instrument igra?

DARUJTE ZA »NAŠO LUČ«!

Če se preselite, sporočite upravi ali po-
verjenikom svoj novi naslov.

PRAVOKOTNIK

1	2	3	4	5	6	7
8						

Navpično: 1 v trgovini pove, kaj kakšna reč stane, 2 brat očaka Jakoba, 3 sveti ponoči, 4 domača žival, 5 glas božji v naših srcih, 6 en šam, 7 stara mera, ki se rabi pri merjenju lesa. — Vodoravno: 1. mesto na Koroškem, 8 oblika glagola „nanesti“.

DOPOLNJEVALNICA

1. MA — —
2. MA — — —
3. MA — — —
4. MA — — —
5. MA — —
6. MA — — —

Namesto črtic postavi eno od naslednjih črk in tako besede dopolni: a, a, a, a, c, c, i, i, i, i, j, j, k, m, m, n, r, t, t.

Besede, ki jih boš dobil, bodo pomenile: 1 član družine, 2 pravimo materi, 3 naša nebeška Mati, 4 Marijin mesec, 5 kliče otrok, 6 kraljica čebel.

REŠITEV UGANK

iz številke 5.

Čuden napis: Kovač konja kuje, koliko žabljev potrebuje?

Križanka: za bolj brihtne: vodoravno: 1 Schuman, 8 trafika, 9 red, 10 Srb, 11 Is, 12 Dior, 13 tajne, 14 Drina, 16 Buri, 17 pl, 18 Eda, 19 ili, 20 Radovan, 22 granata. — Navpično: 1 Strindberg, 2 Cres, 3 Had, 4 Uf, 5 misija, 6 Akron, 7 nabreklina, 12 Dani, 13 tirada, 15 rudar, 17 plat, 19 iva, 21 on.

Zlogovnica: Božje milosti Srce, k Tebi doigamo roke!

POJDIVA SKUPAJ

Kam? Na življenja pot. O tem govori lična knjižica, ki jo je napisal g. Ciril Turk našim fantom in dekletom v tujini, ki se pripravljajo na poroko. Krasi jo več izbranih fotografij. Ima 34 strani in je izšla v Nemčiji. Podaja zelo koristne misli o ljubezni, znanju, zaroki in poroki. Govori pa tudi o življenju v zakonu: o smislu zakona, o pravicah in dolžnostih zakoncev, o vzgoji otrok, o krepostih zakoncev in končno tudi o boleči rani moderne družbe, o razporoki.

Knjižico toplo pozdravljamo in vabimo vse naše mlade: segajte po njej! Naročite jo lahko pri krajevnem izs. duhovniku ali pa pri pisatelju naravnost C. Turk, Insel str. 31, Oberhausen-Sterkrade, Westf., Nemčija.

UREDNIKOVA POŠTA

P. St., Creutzwald, Francija: Šele danes objavljamo zaželeno, ker smo iskali točno besedilo priljubljenih Vam pesmi. Vas in vse bralce NL lepo pozdravljamo.

Popravki!

V 5. številki „Naše luči“ je na str. 4. pesem „MAMI ZA GOD“. Tiskarski škrat je v sedmi vrstici namesto „Vam hrani“ naredil „Vam brani“. Prosim, popravite!

Če imaš slovensko knjigo v hiši in je ne potrebuješ več, pošlji jo uredništvu »Naše luči«, da jo bo poslalo v druge kraje, kjer izseljenci željno hrepene po slovenski knjigi.

Še nekaj monakooskih

V Münchenu sedaj živi slovenski pisatelj Igor Šentjurs, ki je pred leti prišel čez mejo iz domovine. Sedaj piše romane v nemščini. En roman so zdaj prevedli tudi v francoščino.

Letos je prof. Rupel odkril v monakovski knjižnici doslej nam nepoznani takoimenovani Kanizjev katekizem, ki ga je po prizadevanju ljubljanskega škofa Tomaža Hrena napisal jezuit p. Candek leta 1615. Za našo slovstveno zgodovino je to pomembna najdba.

V knjigarni. — „Pošljite mi knjigo: „Kako postanem energičen?“, ampak tako, da pridem iskat knjigo na pošto, da jo moja žena ne dobi v roke.“

Par. — Žena: „Ti si največji osel na svetu!“ — Mož: „Seveda. Drugače bi ti ne imela para!“

To je malenkost! — Špela: „Te ne maram. Hočem moža, ki pojde tudi v ogenj, če bo treba.“ — Gašper: „Dobro, se bom pa zapisal h gasilcem!“

Iz našega naroda razkropljenega po svetu moramo narediti velik izseljenski narod.

Velik narod bo, če se bo zavedal, da ima v svetu svoje naloge.

Majhen po številu sicer je lahko velik po tem, da se zna povsod povezati, povsod delovati za svoj obstoj, da svetu pokaže, kaj Slovenci smo.

SLOVENSKI AVTOMOBILISTI!

Ko kupujete ali prodajate avto, ko hočete zamenjati gume, ko je vaš avto treba umiti ali namazati, ko želite zahtevati bencinske pijače, se obrnite na

ESSO SERVICE

JARNY, 11 Avenue de la République, Meurthe-et-Moselle,

kjer Vam vsak dan posrežo

FLORIJA MOČILNIKAR